

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 216
van 17 januari 2012
van **FILIP ANTHUENIS**

Kerkgebouwen - Herbestemming

De minister stelde in een omzendbrief aan de schepencolleges, de centrale kerkbesturen en de kerkfabrieken dat Vlaanderen voor de uitdaging staat om de toekomst van het religieus patrimonium veilig te stellen, met respect voor de historisch gegroeide werkelijkheid, maar ook met veel creativiteit en verantwoordelijkheidszin.

De toenemende ontkerkelijking, ook in Vlaanderen, maakt die uitdaging des te groter. Het evenwicht tussen het aanbod van parochiekerken en het gebruik ervan is daardoor verstoord. Een aantal parochiekerken wordt steeds minder of zelfs helemaal niet meer gebruikt voor de eredienst. Anderzijds gaat een groot deel van de bijdrage van gemeentebesturen in de tekorten van de kerkfabrieken naar het onderhoud van de kerkgebouwen en restauratiewerken aan die gebouwen. Het is niet onlogisch, aldus de minister, dat daarover een discussie wordt gevoerd, zeker als het gaat om parochiekerken waarvan het toekomstige gebruik onzeker of onduidelijk is. Een eventuele nevenbestemming of herbestemming van dat gebouw kan, volgens hem, dan ook enkel het resultaat zijn van een lokaal gevoerde discussie.

Tegelijk stellen we vast dat heel wat van die kerkgebouwen als monument zijn geklasseerd. Voor bepaalde herbestemmingen, of werken, is een deklassering nodig.

1. Hoeveel deklasseringen worden op jaarbasis goedgekeurd?
2. Hoeveel procent bedraagt het aantal effectieve deklasseringen in vergelijking tot het aantal aanvragen? Met andere woorden, aan hoeveel van de aanvragen tot deklassering wordt een positief gevolg gegeven?
3. Hoe soepel springen de administraties om met dergelijke aanvragen tot deklassering?
4. Is de minister van plan om, met het oog op de herbestemming van de kerkgebouwen, de deklassering vlotter te laten verlopen?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING

VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 216 van 17 JANUARI 2012

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Volgens de gegevens waarover mijn administratie beschikt werden tussen 1931 en 2011 132 volledige opheffingen van een bescherming doorgevoerd, ofwel 1,65 per jaar. Het gaat daarbij om monumenten, landschappen en stads- en dorpsgezichten.
2. Declasseringen kunnen al gebeuren (en dus aangevraagd worden) sinds 1931. De aanvragen tot declassering werden echter nooit systematisch bijgehouden. De declasseringen zelf zijn wel genoteerd in een register.
3. Het beschermde erfgoed is het meest waardevolle erfgoed van Vlaanderen. We moeten het koesteren en bewaren. De bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten gebeurt in het algemeen belang, bij ministerieel besluit, op grond van decretaal bepaalde waarden. Na de bescherming is de eigenaar ertoe gehouden om het beschermde goed in goede staat te houden en het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen. Inbreuken op de instandhoudingsplicht zijn strafbaar. Het spreekt hierdoor in feite al voor zich dat met aanvragen tot declassering niet soepel wordt omgegaan. Een bescherming is geen beslissing die lichtzinnig wordt genomen en zomaar weer ongedaan kan worden gemaakt.
Aangaande de opheffing of wijziging stelt artikel 9 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, zoals gewijzigd het volgende: “*De Vlaamse Regering besluit, de Koninklijke Commissie gehoord, tot het opheffen of wijzigen van het besluit tot bescherming van een monument of stads- of dorpsgezicht*”. De eigenlijke opheffing of wijziging van een bescherming gebeurt bij ministerieel besluit waarvoor de motiveringplicht geldt (wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen). De administratie onderzoekt de aanvraag tot opheffing of wijziging en bereidt een dossier voor, dat ter advies aan de KCML wordt voorgelegd, waarna de minister een beslissing neemt. Een declassering is een uitzonderingsmaatregel.
4. Een declassering is geen conditio sine qua non voor de succesvolle herbestemming van een kerkgebouw. In 2009 publiceerde mijn administratie M&L Cahier 17 ‘In ander licht – herbestemming van religieus erfgoed’ met voorbeelden van herbestemmingen van beschermde kerken, kapellen en kloosters. Ook in het buitenland zijn tal van geslaagde voorbeelden te vinden. In 2012 geef ik daarnaast aan het CRKC de opdracht en de nodige middelen om kerkfabrieken en gemeentebesturen ondersteuning te bieden bij het zoeken naar een passende neven- of herbestemming van religieus onroerend erfgoed.

HILDE CREVITS

VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT EN OPENBARE WERKEN

Vraag nr. 35
van 4 oktober 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Reservatiestrook N41 St.-Gillis-Waas - Stand van zaken

In de buurt van de N41 ten noorden van Sint-Niklaas werden in de loop der jaren door de wegbeheerders (Bruggen en Wegen, nu AWW) verschillende oppervlaktes gehanteerd in hun (bindende) adviezen. Zo werd oorspronkelijk rekening gehouden met de voorziene reserveringsstrook van 250 m op het gewestplan Sint-Niklaas – Lokeren. Jaren geleden heeft de dienst Bruggen en Wegen een ontwerp van tracé van de weg opgemaakt waarbij binnen een ontworpen rooilijn een breedte van 70 m voorzien werd. Dit ontwerpplan werd enig tijd gehanteerd voor het geven van (bindende) adviezen over bouw- en verkavelingaansvragen

Op een bepaald ogenblik is discussie ontstaan m.b.t. het al dan niet aanleggen van deze weg; en in dezelfde periode veranderde de visie zowel van Bruggen en Wegen als van het bestuur stedenbouw (Vlaams Gewest), die vergunningsaanvragen gingen toetsen aan de reservatiestrook op het gewestplan. De aanleg van deze ontworpen weg is echter niet opgenomen in het structuurplan Vlaanderen noch in het provinciaal structuurplan, wat de realisatie zeer onzeker maakt. Sedert enkele jaren liggen nog enkele dossiers betreffende vergunningsaanvragen in beroep bij de Vlaamse administratie.

Dit zorgt natuurlijk voor rechtsonzekerheid (en wrevel) bij een aantal grondeigenaars binnen de betrokken strook. Zo zijn mij gevallen bekend van percelen binnen eenzelfde verkaveling waar op enkele percelen een woning staat (vergund op basis van de 70 m strook) en andere percelen waarop niet mag gebouwd worden (vermits momenteel de 250 m-strook is gehanteerd).

In de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is in artikel 4.3.8§2 - 2° bepaald dat vergunning kan worden verleend indien uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen vermeld in 1°.

Dit roept een aantal vragen op.

Zoekt de administratie van de minister, gezien de rechtsonzekerheid, een oplossing voor deze problematiek? Zo ja, wat is de stand van zaken in dit dossier?

HILDE CREVITS

VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT EN OPENBARE WERKEN

ANTWOORD

op vraag nr. 35 van 4 OKTOBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

Het Agentschap Wegen en Verkeer kan geen juridisch gevolg verlenen aan de vraag om in de toekomst advies te verlenen op basis van een beperkte reservatiestrook voor de N41. Zolang de in de ruimtelijke structuurplannen geformuleerde visies niet door middel van een ruimtelijk uitvoeringsplan werden vastgelegd, blijft de gewestplanbestemming voor de betrokken zone van toepassing.

Gelet op de duidelijke en onderbouwde signalen die worden gegeven in zowel de leefbaarheidstudie van de N403 – uitgevoerd in opdracht van de provincie Oost-Vlaanderen – en de mobiliteitsstudie voor het Waasland – uitgevoerd in opdracht van het Intergemeentelijk Samenwerkingsverband van het Land van Waas –, ben ik bereid om mijn collega bevoegd voor ruimtelijke ordening de vraag te stellen of de reservatiestrook kan worden geschrapt. Het initiatief tot opheffing van de reservatiestrook dient immers genomen te worden vanuit het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening. In afwachting van dit initiatief zal het Agentschap Wegen en Verkeer de respectievelijke bepaling in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening waarnaar u verwees, onderzoeken op toepasbaarheid te aanzien van de respectievelijke dossiers voor de N41.

PASCAL SMET

VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS, JEUGD, GELIJKE KANSEN EN BRUSSEL

Vraag nr. 1
van 4 augustus 2009
van FILIP ANTHUENIS

Dubbele maximumfactuur - Toepassing

Sinds 1 september 2008 zijn in het Vlaamse basisonderwijs de maximumfacturen in werking getreden. Deze zijn de tweede stap in de maatregelen om de kosten in het basisonderwijs te beheersen. Op 1 september 2007 trad de absolute kosteloosheid van de materialen nodig voor de ontwikkelingsdoelen en eindtermen al in werking.

Er zijn twee maximumfacturen:

- de scherpe maximumfacturen (voor die activiteiten en materialen welke het onderwijs aangenamer maken, verlevendigen: eendagsuitstappen, toneelbezoek, museumbezoek, ...);
- de maximumfactuur voor meerdaagse uitstappen.

1. Heeft de minister kennis genomen van klachten vanwege ouders die zich erover beklagen dat de school van hun kind(eren) zich niet aan de maximumfactuur houdt en zo ja, over hoeveel klachten gaat het ?
2. Heeft de minister kennis genomen van klachten vanwege scholen omdat zij door de maximumfactuur het op budgettair vlak met minder moeten stellen en zodoende activiteiten moeten afgelasten?
3. Zijn er controlerende of sanctionerende acties voorzien indien scholen zich – mogelijk – niet aan de maximumfactuur houden ?

ANTWOORD

op vraag nr. 1 van 2009

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. De Commissie Zorgvuldig Bestuur is bevoegd om vragen en klachten omtrent kostenbeheersing, dus ook omtrent de niet naleving van de maximumfacturen, te behandelen. Klachten die bij het beleidsdomein Onderwijs daaromtrent binnenkomen worden dan ook steeds naar deze Commissie doorverwezen.
Elke belanghebbende heeft het recht om hetzij een vraag te stellen (informatieve vragenprocedure) hetzij een klacht in te dienen bij de Commissie met betrekking tot de maximumfacturen.
De Commissie heeft sinds de inwerkingtreding van de maximumfacturen 1 vraag van ouders ontvangen en 5 klachten behandeld. Eén klacht was ongegrond en wat de andere klachten betreft heeft de school, naar aanleiding van de klacht, hetzij de fout rechtgezet of de nodige aanpassingen gedaan om de maximumfacturen te respecteren.
Ook het informatiepunt voor ouders en leerlingen in het basisonderwijs evenals mijn administratie hebben vragen van ouders ontvangen over de maximumfacturen. Het betrof voornamelijk vragen naar verduidelijking over wat er al dan niet onder de maximumfacturen valt. Het aantal vragen dat hierover is gesteld, werd niet geregistreerd.
2. Een aantal scholen hebben inderdaad bij mijn voorganger, de heer Frank Vandenbroucke geklaagd over het feit dat ze omwille van de maximumfactuur het aantal activiteiten die het onderwijs verlevendigen, meenden te moeten afbouwen.
Een exact aantal kan hier niet gegeven worden omdat het veelal niet om formele klachten ging maar om een uiting van bekommernissen tijdens ontmoetingen tussen de minister en de scholen.
In de meeste gevallen kon evenwel aangetoond worden dat de werkmiddelen van de betrokken scholen fors gestegen zijn en de school haar leerlingen dus in principe evenveel kan bieden als vroeger, ook al mag ze aan de ouders minder doorrekenen. De invoering van de maximumfacturen was, zoals u weet, gekoppeld aan de nieuwe financiering die extra middelen heeft opgeleverd voor alle scholen.
Wat de school aan de ouders minder mag doorrekenen, krijgt de school meer van de overheid. Het nieuwe financieringssysteem betekent gemiddeld 130 euro extra per leerling per schooljaar. Tijdens het eerste schooljaar met maximumfacturen hebben veel scholen allicht nog gehandeld als een 'goede huisvader' en een afwachtende houding aangenomen, temeer daar een aantal scholen vanuit hun schoolbestuur pas in de loop van het schooljaar een zicht krijgen op de werkmiddelen die ze effectief ter beschikking krijgen.
In veel scholen is tijdens het schooljaar 2009-2010 ook een debat ontstaan over de zinvolheid van bepaalde uitstappen.
3. De Commissie Zorgvuldig Bestuur heeft een sanctionerende bevoegdheid. De sanctie bestaat uit een gedeeltelijke terugbetaling van de werkmiddelen van de school bij wie de Commissie naar aanleiding van een klacht, een overtreding heeft vastgesteld. Tot op heden heeft de commissie voor wat betreft de maximumfacturen geen sancties opgelegd.

De inspectie basisonderwijs is bevoegd om de naleving van de onderwijswetgeving te controleren, dus ook die inzake kostenbeheersing.

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 414
van 25 augustus 2010
van FILIP ANTHUENIS

Woonzorgdecreet - Uitvoeringsbesluiten assistentiewoningen

Het Woonzorgdecreet, goedgekeurd op 4 maart 2009, lanceert een nieuwe vorm van ouderenvoorzieningen: de assistentiewoningen. De assistentiewoningen zullen de bestaande serviceflats vervangen. De nieuwe voorziening wordt omschreven als een groep van woningen die samen een functioneel geheel vormen en waar gebruikers, ouder dan 65 jaar, verblijven in individuele wooneenheden. Een assistentiewoning moet niet alleen voorzien in aangepaste huisvesting, maar moet op verzoek van de gebruiker ook ouderenzorg aanbieden, al dan niet in een samenwerkingsverband. Daarnaast zijn er extra verplichtingen ten opzichte van de serviceflats: het scheppen van de voorwaarden tot sociale netwerkvorming en onmiddellijke hulp in noodsituaties. In een groep van assistentiewoningen is een woonassistent aanwezig. Deze woonassistent mag een personeelslid van het woonzorgcentrum, het lokaal dienstencentrum of de dienst voor gezinszorg zijn. Wanneer een woonzorgcentrum in de onmiddellijke nabijheid van de assistentiewoningen gelegen is, kan het woonzorgcentrum een of meerdere assistentiewoningen laten erkennen als woongelegenheid van het woonzorgcentrum. Wanneer een bewoner van een assistentiewoning zwaar zorgbehoevend wordt, zal de zorg uit het woonzorgcentrum naar de woning kunnen verhuizen, en hoeft de bewoner dus niet noodzakelijk naar het woonzorgcentrum te verhuizen. Een groep van assistentiewoningen moet zich verplicht aanmelden bij de Vlaamse Regering, maar is niet verplicht zich te laten erkennen. Een erkenning is echter wel nodig en verplicht indien men aanspraak wil maken op subsidies voor de woonassistent en indien men van de mogelijkheid gebruik wil maken om wooneenheden te laten erkennen als woongelegenheid in het woonzorgcentrum.

Daar wringt nu net het schoentje. Terwijl er voor heel wat onderdelen van het Woonzorgdecreet reeds uitvoeringsbesluiten zijn voorzien (dagverzorgingscentra, centra voor herstelverblijf, centra voor kortverblijf, woonzorgcentra,...) is dat niet het geval voor de assistentiewoningen. Heel wat steden en gemeenten hebben plannen om dergelijke assistentiewoningen te bouwen. De Vlaamse Regering moet echter nog de voorwaarden en de procedures voor de erkenning vastleggen. De voordelen verbonden aan de erkenning zijn niet gering:

- recht op subsidie woonassistent;
- flexibele erkenning als wooneenheid woonzorgcentrum mogelijk;
- deelname aan woonzorgnetwerk mogelijk;
- BTW-voordelen bij bouwen en verbouwen (zelfde als nu serviceflats).

1. Wat raadt de minister gemeenten, lokale socialehuisvestingsmaatschappijen en OCMW's aan die dergelijke plannen willen realiseren ?
2. Zullen zij nog lang moeten wachten op de uitvoeringsbesluiten ?
3. Kunnen zij alsnog in aanmerking komen voor de erkenning en zo ja, hoe ?

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

ANTWOORD

op vraag nr. 414 van 25 AUGUSTUS 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

Als minister bevoegd voor wonen zal ik er mee over waken dat de regelgeving met betrekking tot de bouw en erkenning van assistentiewoningen wordt afgestemd op de regelgeving inzake sociale huur zodat de bouw van sociale assistentiewoningen mogelijk wordt. Ik heb hieromtrent reeds meerdere malen overleg gehad met mijn collega bevoegd voor Welzijn, minister Jo Vandeurzen. Het uitvoeringbesluit van het Woonzorgdecreet inzake assistentiewoningen behoort echter volledig tot de bevoegdheid van minister Vandeurzen. Bijgevolg zal u zich met uw vragen moeten richten tot mijn collega.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 224
van 23 januari 2013
van **FILIP ANTHUENIS**

Verzelfstandigde cultuurcentra - Onverenigbaarheid met Cultuurpact

Vandaag beschikken meer dan 90 procent van de Vlaamse cultuurcentra over een of andere vzw-formule en uit de praktijk is het duidelijk dat een mogelijkheid tot verzelfstandiging van de cultuurcentra op de een of andere manier wenselijk is. Deze mogelijkheid werd wettelijk gecreëerd door het Gemeentedecreet van 2005 in de vorm van een intern of extern verzelfstandigd agentschap.

Wie wil overgaan tot de oprichting van een intern of extern verzelfstandigd agentschap stoot echter op een onverenigbaarheid met het Cultuurpact. Het Gemeentedecreet bepaalt immers dat de vertegenwoordigers van de gemeente in de algemene vergadering moeten handelen overeenkomstig de instructies van de gemeenteraad. Dit is in strijd met het Cultuurpact, dat stelt dat alle politieke strekkingen aan bod moeten komen, of met formule 9b uit dat pact, waarbij naast vertegenwoordigers van de politieke fracties die de meerderheid moeten vormen ook vertegenwoordigers zetelen van de gebruikers en de filosofische strekkingen, en dit op een evenwaardige manier met beslissingsbevoegdheid.

Welke regelgeving haalt de overhand bij het oprichten van een verzelfstandigd agentschap zoals voorzien in het Gemeentedecreet: het Cultuurpact of het Gemeentedecreet?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING EN VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN DE VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 224 van 23 januari 2013
van **FILIP ANTHUENIS**

Het decreet en besluit lokaal cultuurbeleid bepalen inderdaad dat het beheersorgaan van de gemeentelijke openbare bibliotheek, het gemeenschaps- en cultuurcentrum conform het Cultuurpact moet zijn samengesteld. Sinds 1 januari 2007 mag men voor dit beheersorgaan vrij kiezen voor één van de onderstaande drie samenstellingsformules:

9a: zuiver politieke samenstelling volgens evenredigheid en met vaste commissie van advies bestaande uit gebruikers en filosofische en ideologische strekkingen;

9b: gemengde samenstelling van politieke afgevaardigden en vertegenwoordigers van gebruikers en strekkingen;

9c: enkel specialisten en gebruikers.

Het kan nooit de bedoeling geweest zijn van het Cultuurpactdecreet om de samenstellingsformules toe te passen op elk orgaan. In dat geval zou immers ook het dagelijks bestuur aan de formules moeten voldoen. Bij een vzw is de raad van bestuur het centrale beheersorgaan met volheid van bevoegdheid en niet de algemene vergadering. In de algemene vergadering is het de gemeente als rechtspersoon die lid is. De bepalingen van het gemeentedecreet in verband met de verzelfstandigingsvormen kunnen er wel voor zorgen dat niet elke samenstelling in de praktijk mogelijk is (bv. 9c), maar het is nooit onmogelijk om één van de drie opties te nemen. Ik kan hierbij ook verwijzen naar het geval waarbij het cultuur- of gemeenschapscentrum in zuiver gemeentelijk beheer is. Ook hier is het onmogelijk om de optie 9b of 9c te nemen omdat de gemeentelijke beslissingsorganen (gemeenteraad en college) niet voldoen aan de voorwaarden.

Het hoofdstuk over externe verzelfstandiging in het Gemeentedecreet tracht een evenwicht te bereiken tussen een maximale vorm van verzelfstandiging met mogelijkheid tot medebeheer van niet rechtstreeks verkozen mandatarissen, gekoppeld aan een maximale democratische legitimatie.

Wanneer er bij externe verzelfstandiging voor gekozen wordt om de vzw-vorm te hanteren, is het inderdaad zo dat de vertegenwoordiger(s) in de algemene vergadering de instructies van de gemeenteraad moeten volgen. Dit betekent wel dat er in de gemeenteraad voorafgaand een debat is geweest of heeft kunnen plaatsvinden, waarin wel alle politieke strekkingen aan bod zijn gekomen. De algemene vergadering komt misschien één of tweemaal per jaar samen om een aantal grote beslissingen te nemen zoals de goedkeuring van de jaarrekening, de benoeming van de raad van bestuur, de statutenwijziging of het goedkeuren van toetredingen. Naar mijn mening zijn dit wel degelijk beslissingen waarin de gemeente als oprichter de beslissingen moet kunnen nemen. De vzw is immers belast met de verwezenlijking van een taak van gemeentelijk belang en de gemeente stelt de meeste middelen ter beschikking. De gemeente beschikt als rechtspersoon in de algemene vergadering dan ook altijd over de meerderheid van de stemmen.

In de raad van bestuur ligt de situatie geheel anders. Daar bepaalt het Gemeentedecreet enkel dat de gemeente de meerderheid van de bestuurders moet kunnen voordragen en dat deze voordracht de vertegenwoordiging van elke fractie waarborgt. In de raad van bestuur kan wel elke bestuurder afzonderlijk zijn eigen stem hebben en moeten er geen instructies van de gemeente gevolgd worden. Het echte inhoudelijke debat over cultuur vindt ook daar plaats.

Ik meen dat het Cultuurpact en het Gemeentedecreet verzoenbaar zijn en beide moeten gerespecteerd worden.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 414
van 19 mei 2010
van FILIP ANTHUENIS

Stedenbouwkundige vergunningsaanvragen - Stilzwijgende weigering

Art. 4.7.18. VCRO (Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) stelt dat het college van burgemeester en schepenen over de vergunningsaanvraag een beslissing neemt binnen een vervaltermijn van:

- 1° zo de aanvraag een stedenbouwkundige vergunning betreft:
  - a) 75 dagen, indien het aangevraagde gelegen is in een ontvoogde gemeente, over de aanvraag geen openbaar onderzoek moet worden gevoerd, en de aanvraag niet is samengevoegd met een milieuvergunningsaanvraag op de wijze, vermeld in artikel 4.7.3,
  - b) 105 dagen, in alle andere gevallen;
- 2° zo de aanvraag een verkavelingsvergunning betreft: 150 dagen.

De vervaltermijnen gaan in de dag na deze waarop het resultaat van het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek aan de aanvrager wordt verstuurd. Zij gaan echter steeds ten laatste in op de dertigste dag na deze waarop de aanvraag werd ingediend. Indien geen beslissing wordt genomen binnen de vervaltermijn, vermeld in §1, wordt de aanvraag geacht afgewezen te zijn.

Bij brief van. 01.04.2010 kregen de colleges van burgemeester en schepenen van de provincie Oost-Vlaanderen, een schrijven vanwege het Agentschap Ruimte & Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen waarin werd ingegaan op deze termijnregeling.

In een afsluitende alinea staat hierover het volgende:

“Onze dienst ziet erop toe dat – in een niet-ontvoogde gemeente – ons voorafgaand advies wordt uitgebracht binnen een termijn die toelaat aan de gemeente om op haar beurt nog een beslissing te nemen binnen de wettelijke termijn. Als wij vaststellen dat de termijn reeds verstreken is of dreigt te verstrijken, dan zal de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar geen advies meer formuleren. In dit geval zenden wij een schrijven waarin we de gemeente erop attent maken dat er sprake is van een stilzwijgende weigering.”

Terwijl het uiteraard zinloos is nog een advies te verstrekken als de termijn voor de gemeente om te beslissen reeds verstreken is, kan hetzelfde toch niet gezegd worden over de gevallen waarin de termijn “dreigt te verstrijken”. Art. 4.7.16 §2, laatste lid VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat indien het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar niet binnen de vervaltermijn van 30 dagen werd uitgebracht, voorbij mag worden gegaan aan deze adviesvereiste. De stelling in voormeld schrijven als zou er bij het dreigen te verstrijken van de vervaltermijn van 75, 105 of 150 dagen automatisch sprake zijn van een stilzwijgende weigering lijkt ons dan ook uiterst betwistbaar.

1. Kan de minister bevestigen dat er slechts sprake is van een stilzwijgende weigering wanneer de vervaltermijn van 75, 105 of 150 dagen effectief verstreken is, en niet wanneer er sprake is van het dreigen te verstrijken van deze vervaltermijn?
2. Zal hij het Agentschap Ruimte & Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, dan ook vragen een nieuw schrijven aan de Oost-Vlaamse gemeenten te richten, waarbij verduidelijkt wordt dat enkel een schrijven wordt gericht aan de gemeente in de gevallen waarin de termijn reeds verstreken is, met de mededeling dat er sprake is van een stilzwijgende weigering?

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

ANTWOORD

op vraag nr. 414 van 19 MEI 2010

van **FILIP ANTHEUNIS**

---

1. Er kan bevestigd worden dat er slechts sprake is van een stilzwijgende weigering wanneer de vervalltermijn van 75, 105 of 150 dagen effectief verstreken is.
2. Het vermeld schrijven namens afdeling Ruimte en Erfgoed Oost-Vlaanderen heeft de bedoeling de gemeenten er op attent te maken dat er een strikte bewaking moet gebeuren van de behandelings-termijn volgens de Vlaamse Codex RO.
"[...] In dit geval zenden wij een schrijven waarin we de gemeente er op attent maken dat er sprake is van een stilzwijgende weigering [...]" wijst in deze dan op het geval wanneer we vaststellen dat de termijn verstreken is. In het geval dat de termijn dreigt te verstrijken zal geen advies meer worden gegeven, aangezien er geen verkeerd signaal mag gegeven worden.

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 184
van 23 februari 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen - Lidgeld

Tijdens het jaar 2008 zijn de bijdragen die door de socialehuisvestingsmaatschappijen aan de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen (VVH) zijn betaald met nagenoeg 92 procent gestegen.

Die stijging doet dan ook vermoeden dat dit stoelt op een intentie van de VVH om haar activiteiten gevoelig uit te breiden.

1. Heeft de minister een verklaring voor de forse stijging van het lidgeld aan de VVH ?
2. Is het lidgeld voor het kalenderjaar 2009 op hetzelfde niveau gebleven of opnieuw gestegen ?
3. Is de minister ervan op de hoogte of bepaalde huisvestingsmaatschappijen hebben overwogen hun lidmaatschap op te zeggen en dit ook effectief hebben gedaan ?
4. Deze bijdragen worden gefinancierd met gemeenschapsgeld en huurinkomsten. Het Agentschap Inspectie RWO heeft gesteld dat de toezichthouders tegen beslissingen van socialehuisvestingsmaatschappijen tot het substantieel optrekken van bijdragen met betrekking tot het lidmaatschap van de VVH bezwaren zouden formuleren en zelfs zouden overgaan tot schorsing en vernietiging van die besluiten.

Werd aan dit verzoek werkelijk gevolg gegeven en heeft dit geleid tot schorsing en vernietiging van beslissingen van de raad van bestuur van de huisvestingsmaatschappijen ?

5. Een permanent contact met het werkveld is uiteraard uiterst zinvol bij de invoering van nieuwe regelgeving.

Is de minister van oordeel dat het meest geschikte forum hiervoor de VMSW (Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen) blijft, die permanent fungeert als denktank voor de socialehuisvestingsmaatschappijen en via de dagdagelijkse contacten het reilen en zeilen van deze maatschappijen ervaart ?

6. Gaat de minister ervan uit dat een bijdrage van 315.888,85 euro (totaalbedrag lidgeld VVH 2008) nog in relatie staat tot de toch beperkte opdracht van een belangenvereniging (VVH) die als koepel optreedt voor haar leden?

ANTWOORD

op vraag nr. 184 van 23 FEBRUARI 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. In een schrijven dd. 11 juli 2008 van de VVH aan mijn voorganger werd de verhoging van het lidgeld verklaard door het feit dat de leden het noodzakelijk achtten de VVH meer draagkracht te geven om haar taken op een professionele wijze te kunnen uitvoeren. De VVH heeft namelijk de bijkomende taak van representatieve werkgeversorganisatie opgenomen, maar zij heeft ook het voornemen om de taken met betrekking tot informatieverstrekking en ondersteuning van samenwerking en professionalisering beter uit te bouwen. Dit ondermeer om sterker te staan in moeilijker omstandigheden, zoals die werden ondervonden tijdens BBB.
2. De lidgelden voor de sociale verhuurders verschillen naargelang de grootte van de maatschappij. Als basis worden de huurinkomsten genomen, waarvan in 2008 0,08% als lidgeld werd gevraagd, met een minimum van € 2.000 en een maximum van € 20.000. Voor 2009 werden deze bedragen opgetrokken. Voortaan bedraagt het lidgeld 0,12% van de huurinkomsten met een minimum van € 2.500 en een maximum van € 25.000. Voor 2010 is het lidgeld, met instemming van de Algemene Vergadering, op hetzelfde niveau gebleven.
3. Uit de notulen van de raadsvergaderingen 2009 blijkt inderdaad dat verschillende SHM's, in het licht van het verhoogde lidgeld, twijfelden aan de meerwaarde van die verhoging en kritische beschouwingen uitten omtrent de efficiënte werking van de VVH en ofwel daarover eerst extra informatie wensten, ofwel het lidmaatschap hebben ingetrokken.
4. Op het ogenblik van het kwestieuze schrijven dd. 16 april 2008 door het agentschap Inspectie RWO aan mijn voorganger was het agentschap nog niet op de hoogte van de toelichting bij de uitbreiding en opwaardering van het takenpakket van de VVH. Daarom, en rekening houdend met de door de VVH verstrekte motivatie inzake de verhoging van het lidgeld in het schrijven van 11 juli 2008, achtte het agentschap Inspectie RWO het niet opportuun dat door de toezichthouders zou overgegaan worden tot schorsing en vernietiging van de beslissingen hierover van sociale huisvestingsmaatschappijen.
5. De VVH treedt op als belangenorganisatie voor de sociale huurmaatschappijen en spitst zich verder toe op informatiedeling, samenwerking en professionalisering binnen de sector zelf, net zoals de VLEM dit doet voor de sociale koopmaatschappijen. De VMSW daarentegen heeft, als extern verzelfstandigd agentschap, een andere invalshoek. De VMSW profileert zich als kennis- en dienstencentrum inzake de uitvoering van het sociale woonbeleid. De VMSW en VVH hebben bijgevolg verschillende opdrachten, wat niet in de weg staat dat beide waar nodig worden betrokken bij het tot stand komen van nieuwe regelgeving. Wat de VVH betreft hoeft dit niet noodzakelijk op structurele basis te gebeuren, eerder zullen mijn diensten overleggen met deze organisaties naar aanleiding van concrete beleidsdossiers. Dit kan concreet gebeuren via werkgroepen, infosessies of algemene terugkoppelingsmomenten.
6. Ik kan u verzekeren dat ik niet opgezet ben met een dergelijke verhoging van kosten voor huisvestingsmaatschappijen, van welke aard die kosten ook zijn. De mate waarin deze kost verantwoord is, zal echter vooral moeten blijken uit de resultaten die de organisatie boekt. Ik reken er dan ook op dat de verdere uitbouw inderdaad zal leiden tot betere informatiedeling, verhoogde samenwerking en professionalisering van de sector. Ik ga er overigens van uit dat de leden dit zelf ook verwachten en dat zij hun conclusies zullen trekken wanneer dit niet uit de resultaten blijkt.

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie
Vergadering van 15/10/2009

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het bindend sociaal objectief en Vlabinvest-woningen

Vraag om uitleg van de heer Filip Anthuenis tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de toepassing en de mogelijke aanpassingen van het grond- en pandenbeleid voor gemeenten die consequent investeren in sociale huisvesting

De voorzitter : Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene : Mevrouw de minister, de vorige Vlaamse Regering heeft ambitieuze doelstellingen naar voren geschoven om tegen 31 december 2020 een aantal sociale woningen bij te creëren, goed verdeeld over de gemeenten. Dit is een zeer moeilijke oefening geweest. Men heeft daarbij rekening gehouden met huurwoningen, koopwoningen en sociale kavels. Voor elk van die drie categorieën werd een sociale doelstelling naar voren geschoven. Jaren geleden is de Vlaamse Regering ook begonnen met Vlabinvest, vanuit de bekommernis dat het in de Rand rond Brussel zeer moeilijk is om betaalbare woningen, laat staan gronden, te vinden.

Vandaag is de noodzaak van Vlabinvest nog altijd bewezen. Ik heb hier een kaartje bij met de woningprijzen in Vlaams-Brabant. U ziet dat het zeer rood kleurt – ik kan mij voorstellen dat u dat graag hebt, maar hier is het niet goed. In Vlaams-Brabant zitten we, in vergelijking met de rest van Vlaanderen, met een zeer specifiek probleem. Er is zeker nog nood aan een instrument als Vlabinvest, dat mee kan investeren in sociale woonprojecten, niet alleen voor de groep die in heel Vlaanderen in aanmerking komt voor een sociale huurwoning, maar ook voor de groep die daar juist boven zit. De mensen die net niet in aanmerking komen voor een sociale huurwoning in het reguliere systeem zitten in Vlaams-Brabant met gigantische problemen omdat ook zij op de reguliere markt geen huurwoning kunnen vinden.

In de vorige legislatuur was er kamerbreed instemming met de extra middelen die we hebben vrijgemaakt voor Vlabinvest. Het verbaast me nu een beetje in het Grond- en Pandendecreet te moeten vaststellen dat de projecten die Vlabinvest in het leven zou kunnen roepen of waarvoor het initiatieven zou kunnen nemen, niet in aanmerking komen voor het sociaal objectief. Dat verbaast me enigszins, omdat we de vorige legislatuur ook zeer lang hebben moeten vragen dat het voorkoopprecht dat aan alle huisvestingsmaatschappijen wordt gegeven, ook aan Vlabinvest zou worden gegeven. Dat gebeurde volgens dezelfde redenering, namelijk dat er in de Rand rond Brussel toch wel specifieke problemen zijn.

Het decreet voorziet in één mogelijkheid waarbij gronden van Vlabinvest voor het objectief in aanmerking komen. Dat staat in artikel 4.1.25, paragraaf 2. Dat heeft het over voldoen van sociale lasten door overdracht van de vereiste gronden aan de huisvestingsmaatschappij. Bekijk ik welke gronden Vlabinvest ondertussen zoal heeft aangekocht, onder meer via het voorkoopprecht, maar ook in overleg met de gemeenten, dan stel ik vast dat meer dan 19 miljoen euro is geïnvesteerd in gronden, vooral in woonuitbreidingsgebieden. Als Vlabinvest daar een initiatief neemt – en voor alle duidelijkheid, dat kunnen koopwoningen, maar ook huurwoningen zijn – dan zou dat niet

meetellen voor dat bindend sociaal objectief. Dat baart me zorgen. De beschikbare gronden zijn immers zeer beperkt in heel die regio. De gemeentebesturen waren bereid om samen te werken met Vlabinvest. De jongste jaren is er ter zake ook een versnelling geweest. Ik vrees enigszins dat, indien we hier geen correctie doorvoeren, we die middelen blokkeren voor jaren en dat er veel te weinig initiatieven zullen zijn op die gronden waarin Vlabinvest nu heeft geïnvesteerd.

Mevrouw de minister, neemt de Vlaamse Regering maatregelen om vooralsnog de Vlabinvestwoningen te laten meetellen voor het bindend sociaal objectief? Zo ja, kan dat gebeuren met terugwerkende kracht vanaf 1 september 2009?

De voorzitter : De heer Anthuenis heeft het woord

De heer Filip Anthuenis : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ook ik heb een aantal vragen over het bindend sociaal objectief. Ik zal niet herhalen wat dat precies inhoudt. De heer Dehaene heeft dat uiteengezet.

Er rijzen een aantal problemen in gemeenten die in het verleden consequent hebben geïnvesteerd in sociale huisvesting. *(Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe)*

Lokeren is een voorbeeld, maar er zijn er ongetwijfeld nog veel meer. Een aantal gemeenten voldoen nu reeds aan de vooropgestelde norm van 9 percent met betrekking tot sociale huurwoningen. Sommige van die gemeenten hebben in het verleden op hun grondgebied ook meer dan voldoende sociale koopwoningen en kavels verkocht, en zitten nog met een aantal nieuwe projecten die op stapel staan en waarvan nu reeds blijkt dat die probleemloos het bindend sociaal objectief zullen halen. Het is dus logisch dat er wat onrust bestaat binnen die gemeenten over de afloop van de al opgestarte projecten.

Momenteel is het formeel onmogelijk om dat bindend sociaal objectief te halen. Dat betekent dat er, bij een letterlijke toepassing van de nieuwe regelgeving, ook in die gemeenten sociale lasten moeten worden opgelegd ten aanzien van privébouwprojecten, terwijl dat strikt genomen eigenlijk niet nodig zou zijn.

Mevrouw de minister, er rijzen dan ook een aantal vragen. Ik weet dat u wordt overstelpt met vragen. Ik heb eigenlijk wat medelijden met u, want u moet over alles een mening hebben: nu ook al over wonen en noem maar op. Komen in de gemeenten die in het verleden voldoende investeerden, de opgestarte sociale woonprojecten, waarvoor er al vele engagementen waren aangegaan, op de helling te staan? Dat is een belangrijke vraag. Is het correct dat opgestarte projecten die zich niet in het zogenaamde stedelijk gebied bevinden, lam zullen worden gelegd? Dat zijn geruchten die we horen. Er doen natuurlijk vele geruchten de ronde, maar klopt dit? Misschien kunt u daar een duidelijk antwoord op geven.

Er zijn nog geen modaliteiten uitgewerkt voor de zogenaamde woonbeleidsconvenants, hoewel die vermeld zijn. Dat is, tussen haakjes, een bijkomende administratieve last voor al die gemeentelijke administraties. Is het mogelijk die modaliteiten zo vlug mogelijk op te stellen, om zo toch wat rechtszekerheid te bieden aan die op stapel staande projecten? Is het niet opportuun en administratief eenvoudiger om algemene vrijstellingen te geven aan dergelijke gemeenten? Dat is gewoon een suggestie. In welke mate wordt voor het halen van het bindend sociaal objectief inzake sociale koopwoningen en sociale kavels rekening gehouden met de inspanningen die de gemeenten in het verleden hebben gedaan? Momenteel heeft er nog niemand iets gerealiseerd, maar dit gaat over de toekomst. Is het niet mogelijk daar rekening mee te houden?

Ik denk dat deze vragen in veel gemeenten worden gesteld.

De voorzitter : De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel : Mevrouw de minister, ik zal nog enkele bijkomende vragen stellen. U bent een zeer mobiel iemand, dus ik verwacht dat u daar ook nog wel een antwoord op kunt geven.

De heer Anthuenis heeft enkele knelpunten in het decreet blootgelegd. Er zijn gemeenten die dat sociaal objectief al hebben gehaald, of toch bijna. Er is eigenlijk bijna geen differentiatie tussen bijvoorbeeld een gemeente die 2 percent haalt en een gemeente die 8 percent haalt. Bij het laatste geval moet de gemeente slechts voor een tiental of een paar tientallen woningen zorgen. Als die gemeente een goed woonbeleid heeft, heeft ze dat wellicht in een meerjarenprogramma vooropgesteld en haalt ze dat gemakkelijk tegen 2020.

U kent echter ook de huidige doorlooptijden van bepaalde projecten van sociale huurwoningen. Dan komen die momenteel in de problemen, omdat die sociale huurwoningen pas van die teller gaan als ze daadwerkelijk worden verhuurd, en niet bijvoorbeeld als er een bouwvergunning is toegekend. Daarmee zouden ze al een jaar of anderhalf jaar winnen. In sommige gemeenten leidt dat ertoe dat het woonbeleid dat ze daadkrachtig willen voeren, enigszins wordt dooreengeschud. Nu worden ze verplicht te voorzien in ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP) voor nieuwe woongebieden in die sociale verplichting, terwijl ze dat eigenlijk op termijn niet nodig hebben. Op termijn zouden ze zelfs boven dat minimum uitkomen.

Als het gaat over gemeenten waar er nu 1,5 of 2 percent sociale woningen zijn, heb ik daar geen enkel probleem mee. Gemeenten die echter tegen die 9 percent aanschurken en echt een eigen visie hebben op dat woonbeleid, worden in hun RUP's, waarin ze een ander soort wonen willen propageren, enigszins klem gezet, omdat ze die toch wel drastische sociale verplichting moeten vooropstellen.

Ik pleit dus niet tegen dat principe. De Vlaamse overheid moest iets doen om vooral die balorige gemeenten aan te moedigen, maar heel wat gemeenten zijn wel goede leerlingen geweest qua sociale woningbouw. Ik wil vragen dat daar toch enige flexibiliteit aan de dag zou worden gelegd, niet om daar onderuit te komen, maar om gemeenten met een eigen woonbeleid te stimuleren en hen niet te straffen.

De voorzitter : Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten : Mijnheer de voorzitter, het begrip 'bindend sociaal objectief' uit het Grond- en Pandendecreet van 27 maart 2009 is het sociaal woonaanbod dat een gemeente binnen een bepaalde tijdshorizon moet verwezenlijken. Vlabinvest en de door Vlabinvest gerealiseerde woningen vallen op dit moment niet onder het begrip 'sociaal woonaanbod' dat in artikel 1.2 16° van het decreet wordt omschreven als het aanbod aan sociale huurwoningen, sociale koopwoningen en sociale kavels dat volledig onderhevig is aan de reglementering aangaande het sociale huurstelsel – dit wil zeggen, het kaderbesluit Sociale Huur van oktober 2007 – of aan de reglementering over de overdracht van sociale koopwoningen door de VMSW of een sociale huisvestingsmaatschappij – dit wil zeggen het overdrachtenbesluit van september 2006. Ook moeten ze bestemd zijn "tot hoofdverblijfplaats, respectievelijk tot oprichting van een woning die tot hoofdverblijfplaats zal worden bestemd."

Woningen die door sociale huisvestingsmaatschappijen worden gerealiseerd met financiering vanuit Vlabinvest, zijn weliswaar sociale woningen in de zin van de Vlaamse Wooncode, maar ze vallen vandaag niet onder de omschrijving van het begrip sociaal woonaanbod omdat het kaderbesluit Sociale Huur van 12 oktober 2007 niet van toepassing is op Vlabinvest-huurwoningen en het overdrachtenbesluit van 29 september 2006 ook niet van toepassing is op Vlabinvest-koopwoningen. Vlabinvest en de door Vlabinvest gerealiseerde woningen, al dan niet in samenwerking met sociale huisvestingsmaatschappijen, worden op een verschillende manier binnen het decreet

betreffende het grond- en pandenbeleid wel in beeld gebracht. Zo worden Vlabinvest-woningen wel vernoemd als socialecontextfactor. Socialecontextfactoren zijn alle gemeentelijke karakteristieken met een potentiële impact op de nood aan sociaal woonaanbod zoals onder meer het bestaande en het geplande aantal koop- of huurwoningen die zijn gefinancierd door Vlabinvest. Dat staat in artikel 1.2 15°.

De gemeentelijke voorstellen voor de verdeling van de provinciale objectieven voor sociale koopwoningen respectievelijk voor sociale kavels, moeten onder meer rekening houden met die socialecontextfactoren. Hetzelfde geldt voor de overheden die een ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg vaststellen en daarbij normen voor de verwezenlijking van een sociaal woonaanbod respectievelijk bescheiden woonaanbod opleggen, en vooral in het kader van de mogelijkheid tot het toestaan van afwijkingen in min op die objectieven.

Daarnaast kunnen de Vlabinvest-huurwoningen ook in rekening worden gebracht door gemeenten die ten behoeve van het gemeentelijk objectief sociale huurwoningen onderworpen zijn aan de specifieke inhaalbeweging in de periode 2013-2025. De Vlaamse Regering kan immers een gemeente vrijstellen van die specifieke inhaalbeweging als de gemeente aantoont dat ze beschikt over Vlabinvest-huurwoningen. Dat staat in artikel 4.1.4 §2, derde lid, 4° b.

Samengevat is de situatie dat Vlabinvest-woningen in principe niet mee kunnen worden opgenomen in de nulmeting van het sociaal woonaanbod. Achteraf worden ze dan wel in rekening gebracht bij ten eerste de specifieke inhaalbeweging, ten tweede de gemeentelijke verdeling van de provinciale objectieven voor sociale koopwoningen en kavels en ten derde het opleggen van normen voor sociaal en/of bescheiden woonaanbod. Vlabinvest-woningen telden ook reeds deels mee bij de opvolging van de verwezenlijkingen van de bindende sociale objectieven. In artikel 4.1.25 §2 wordt immers gesteld dat de woningen die door een socialewoonorganisatie worden opgericht met behulp van investeringen van Vlabinvest meetellen in de berekeningen betreffende de verwezenlijkingen van het sociaal woonaanbod, als dit gebeurt in het kader van de uitvoering van een sociale last door verkoop van de door het vooropgestelde sociaalwoonaandeel vereiste gronden aan een sociale woonorganisatie.

Of alle Vlabinvest-woningen nu onverkort meegeteld moeten worden in het bindend sociaal objectief voor deze gemeente, moet echter goed onderzocht worden. Het lijkt minister Van den Bossche in ieder geval aangewezen dat deze Vlabinvest-woningen bovenop het bindend sociaal objectief gerealiseerd worden. Gelet op de beoogde doelgroep is het niet alleen beleidsmatig het meest aangewezen, maar ook voor de betrokken regio biedt het de meeste voordelen. Indien de Vlabinvest-woningen gewoon meegeteld worden in het bindend sociaal objectief, dan gaat het supplementaire karakter ervan immers volledig verloren. Daarom pleit de minister ervoor om én het bindend sociaal objectief én de Vlabinvest-woningen te realiseren in de Vlaamse Rand.

Indien er zich hierdoor onverwachts toch minder opportuniteiten zouden voordoen voor Vlabinvest om gezamenlijke projecten te realiseren, dan is de minister best bereid om te onderzoeken hoe we dit het beste kunnen aanpakken. De beoogde oplossing zoals door de geachte collega naar voren wordt geschoven, vereist sowieso een inhoudelijke aanpassing aan het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid, wat voorlopig niet aan de orde is. Belangrijk is nu dat het decreet uitgevoerd wordt en het nodige in beweging brengt op het terrein. Laten we dit nu eerst even laten gebeuren en nadien mogelijke opduikende pijnpunten oplijsten, analyseren en in dialoog op de gepaste wijze proberen op te lossen.

Ik kom tot de vragen van de heer Anthuenis die daarbij aansluiten. Het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid voorziet voor de periode 2009-2020 in een uitbreiding van het bestaande sociaal woonaanbod, zowel op het vlak van de sociale

huurwoningen – dat zijn 43.000 bijkomende eenheden – als op het vlak van de sociale koopwoningen – dat zijn 21.000 bijkomende eenheden – en de sociale kavels – dat zijn 1000 bijkomende eenheden. Die gewestelijke macro-objectieven worden in functie van het aantal huishoudens verdeeld over de gemeenten als het gaat over de sociale huurwoningen en over de provincies als het gaat over de sociale koopwoningen en de kavels. Het bindend sociaal objectief van een gemeente is samengesteld uit een objectief voor sociale huurwoningen, een objectief voor sociale koopwoningen en een objectief voor sociale kavels. Het is een omschrijving van het sociale woonaanbod dat in de periode 2009 tot 2020 minstens moet worden verwezenlijkt.

Gemeenten die in het verleden niet of weinig investeerden in de sociale huisvesting, worden op die manier verplicht om een extra inspanning te leveren. Omgekeerd, gemeenten die steeds consequent geïnvesteerd hebben in sociale huisvesting zullen een kleinere inspanning moeten leveren. Dat wil echter niet zeggen dat er in die gemeenten geen nieuwe sociale woonprojecten meer mogen worden opgestart en dat de lopende projecten op de helling zouden komen te staan.

Gemeenten die vandaag reeds beschikken over het sociaal huuraanbod van 9 percent of meer van het aantal huishoudens, moeten geen verplichting op zich nemen. Zij kunnen wel op vrijwillige basis een socialewoonbeleidsconvenant onderhandelen met de Vlaamse Regering. In een dergelijke convenant engageert de gemeente zich ertoe een bepaald aantal sociale huurwoningen te realiseren en doet de Vlaamse Regering toezeggingen over de bekostiging ervan. Hetzelfde geldt overigens voor de gemeenten die een verplichte toename van 1,66 percent gerealiseerd hebben en nog niet beschikken over een sociaal huuraanbod van 9 percent. In dat opzicht is het pertinent onjuist dat die mogelijkheid enkel zou gelden voor projecten die zich in het stedelijk gebied bevinden. Het decreet bepaalt enkel dat bij het afsluiten van socialewoonbeleidsconvenants voor bijkomende woonegelegenheden de verhouding stedelijk gebied versus buitengebied in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – dat is momenteel 60/40 – moet worden bewaakt en dat er voorrang zal worden gegeven aan gemeenten die behoren tot de stedelijke gebieden.

Wat de sociale koopsector betreft, verhindert het feit dat een gemeente reeds beschikt over een voldoende aantal sociale koopwoningen en/of sociale kavels, geenszins dat er in de periode 2009-2020 ook bijkomende inspanningen geleverd worden. De per provincie te verwezenlijken sociale koopwoningen en de sociale kavels worden immers over de gemeenten verdeeld op grond van de gemeentelijke voorstellen die rekening houden met de sociale woonbehoefte, de socialecontextfactoren en de bestaande en geplande ruimtelijke structuur. Ook hier moet rekening worden gehouden met de verhouding stedelijk gebied versus buitengebied zoals in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is bepaald.

Het is niet de bedoeling van de minister om specifieke modaliteiten in verband met de socialewoonbeleidsconvenants op te stellen en nog minder om een bijkomende administratieve last voor de gemeenten te creëren. Die convenants bieden zoals gezegd de gemeenten die op het vlak van sociale huur meer willen realiseren dan waartoe ze verplicht zijn, de mogelijkheid om vrijwillig overeenkomsten af te sluiten met de Vlaamse overheid. Het is aangewezen dat gemeenten die zich willen engageren tot een dergelijk bijkomend sociaal huuraanbod daarvoor contact opnemen met de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen die immers belast is met de opstelling van het uitvoeringsprogramma voor de sociale woningbouw.

U vroeg of het niet opportuun en administratief eenvoudig is om een algemene vrijstelling te geven aan gemeenten die kunnen aantonen dat er al voldoende geïnvesteerd werd en wordt in de sociale huisvesting. Dit is volgens de minister inderdaad een interessante suggestie die de facto al geldt volgens de bepalingen van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid. Immers, voor gemeenten die vandaag

reeds beschikken over een sociaal huuraanbod van minstens 9 percent, geldt er al een vrijstelling. De gemeenten die nog niet aan die 9 percent sociale huur zitten, maar wel de verplichte toename van 1,66 percent door hun opgestarte en geplande projecten snel zullen hebben gerealiseerd, zullen verder worden aangemoedigd om te investeren in sociale woningbouw.

Een gelijkaardige redenering gaat op voor de sociale koopsector. Bij de verdeling van de provinciale objectieven voor sociale koopwoningen en sociale kavels over de diverse gemeenten wordt immers rekening gehouden met die sociale woonbehoeften. Wel, voor het behalen van het bindend sociaal objectief en dus ook voor de deelobjectieven voor sociale koopwoningen en sociale kavels, wordt alles wat sinds 1 januari 2008 werd verwezenlijkt, meegeteld. Dus alle sociale koopwoningen en sociale kavels die sinds de nulmeting op 31 december 2007 verkocht zijn in overeenstemming met de bepalingen van het overdrachtenbesluit, worden om die reden opgenomen in het verwezenlijkte sociaal woonaanbod.

In 2011 zullen we conform het decreet de gewestelijke macro-objectieven voor sociale koopwoningen en sociale kavels een eerste keer evalueren. Als dan blijkt dat de cijfers te laag liggen of dat er een wanverhouding bestaat tussen koopwoningen en kavels, zullen we moeten bijsturen. De deputatie die erover moet waken dat de realisatie van de provinciale objectieven voor sociale koopwoningen en sociale kavels gespreid wordt over de diverse gemeenten, zal conform het decreet onder meer kijken naar de gemeentelijke context en de sociale woonbehoefte. Het spreekt voor zich dat er bij die oefening rekening wordt gehouden met recent gerealiseerde, opgestarte en geplande projecten.

De uitvoering van de opgestarte of geplande projecten zal in geen geval in het gedrang komen. Bij het beoordelen van het al dan niet behalen van het bindend sociaal objectief binnen een gemeente in 2029, zal voor wat de sociale koopsector betreft, enkel rekening worden gehouden met de sociale koopwoningen en sociale kavels die uiterlijk op 31 december 2020 verkocht zullen zijn. Met geplande en opgestarte projecten kan op dat ogenblik geen rekening meer worden gehouden.

De voorzitter : De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene : Mevrouw de minister, ik ben blij met uw woordkeuze als u zegt dat er vandaag geen rekening kan worden gehouden. Ik stel mijn hoop op het woordje 'vandaag'. Ik hoor u zeggen dat er achteraf eventueel een verrekening kan zijn. Dat is positief. Anderzijds is het niet positief omdat naar duidelijkheid en rechtszekerheid voor de lokale besturen, men moet afwachten en hopen dat ze inderdaad in rekening zullen worden gebracht.

Ik hoor u ook zeggen dat er een onderzoek zal gebeuren en dat de Vlabinvest-woningen bovenop het sociaal objectief zullen worden gelegd. Daar heb ik het wel moeilijk mee omdat de ruimte beperkt is, zeker in die regio. De mensen die in aanmerking komen voor een Vlabinvest-woning zijn dezelfde mensen die in aanmerking komen voor een sociale huurwoning. Ik zie niet in waarom we dat moeten verhogen.

Ik hoor dat dit een idee is van minister Van den Bossche. Ik veronderstel dat we daarover in de toekomst van gedachten zullen kunnen wisselen. Ik pleit ervoor om die discussie zo gauw mogelijk te voeren en zo gauw mogelijk duidelijkheid te creëren voor de besturen en Vlabinvest. Dat zal ten goede komen van de mensen die net buiten de categorie vallen die in aanmerking komt voor een sociale huurwoning. Zeker in onze regio is dat probleem heel ernstig.

De voorzitter : De heer Anthuenis heeft het woord.

De heer Filip Anthuenis : Vanuit de oppositie dank ik de minister om haar duidelijk, verhelderend en geruststellend antwoord.

De voorzitter : De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel : Uit de filosofie van het antwoord neem ik mee dat de minister een deur openlaat. De volgende weken en maanden moeten we nagaan hoe we flexibeler kunnen zijn, zonder de grote objectieven in vraag te stellen. We moeten opletten dat we in sommige gemeenten, die een goed woonbeleid voeren, het kind niet met het badwater weggieten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 420
van 22 juni 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus - Stand van zaken (2)

In opvolging van het antwoord op de parlementaire vraag nummer 169 van 4 februari 2010 “Interbestuurlijke producten- en dienstencatalogus - Stand van zaken”, stel ik de minister graag volgende vragen.

In zijn antwoord op de deelvraag: “Neemt de Vlaamse overheid initiatieven om deze interbestuurlijke producten- en dienstencatalogus te realiseren en zo ja, hoever staat het met dit project?” deelde de minister mee: “De laatste maanden heeft mijn administratie al heel wat werk verricht. Samen met de vertegenwoordigers van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de Vlaamse ICT-organisatie V-ICT-OR, die ICT’ers werkzaam in lokale besturen vertegenwoordigt, werken ze een gedetailleerd voorstel uit om de IPDC te realiseren. In het najaar van vorig jaar voerden ze een organisatie- en ICT-analyse uit om de mogelijkheden in kaart te brengen. De analyses gebeurden onder andere in workshops met lokale besturen en hun leveranciers. Dit resulteerde in een gezamenlijk voorstel door de administratie en de vertegenwoordigers van de lokale besturen.” In de stuurgroep Interbestuurlijk E-Government van 15 april 2010 werd vernomen dat de minister zeer binnenkort een beslissing over dit voorstel en dus over de opstart van een Interbestuurlijke Producten – en Dienstencatalogus zou nemen. Ondertussen zijn opnieuw enkele weken verstreken en de lokale besturen wachten in spanning af.

Heel graag wensen wij echter te benadrukken dat in het betrokken dossier àlle elementen een wezenlijk belang hebben: met name (1) de nodige middelen voor het opstarten en onderhouden van het technologische platform, (2) de werkmiddelen (voor CPVI) om het project organisatorisch, inhoudelijk en technologisch te begeleiden en (3) de projectmiddelen (voor de VVSG en/of V-ICT-OR) om het project vanuit de zijde van de lokale besturen te helpen implementeren, invullen en bijsturen.

Graag benadrukken we eveneens het feit dat het voor de lokale besturen daar bovenop nog een ernstige financiële en organisatorische inspanning zal betekenen om deze integratie met de IPDC databank te realiseren. Sommige zullen dit zelf doen en de nodig tijd en middelen in stoppen, andere zullen noodgedwongen naar hun ICT-dienstenleverancier stappen. Het is vooral van belang dat de veralgemeende integratie door en met de lokale besturen zo snel mogelijk gerealiseerd wordt. Te lang hebben tientallen lokale besturen zelf het nodige inhoudelijke werk geleverd om de producten- en diensten van alle bestuursniveaus te beschrijven en aan te bieden. En al te vaak hebben we gezien dat het begeleidingsluik niet wordt voorzien in e-governmentprojecten waardoor de uitrol en implementatie veel te lang op zich laat wachten (denken we maar aan de trage acceptatie van de uitrol van de elektronische identiteitskaart door de federale overheid).

Daarom deze expliciete vraag: zal de minister rekening houden met de verzuchting, niet alleen van het consortium, maar van alle lokale besturen om te voorzien in de nodige projectmiddelen om van dit verhaal (na al die jaren) een succes te maken?

GEERT BOURGEOIS

VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING,
TOERISME EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 420 van 22 JUNI 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

De interbestuurlijke producten- en dienstencatalogus is een belangrijke component in het proces van informatieverstrekking aan burgers en bedrijven. Ze zal de lokale besturen toestaan om hun eerstelijnsfunctie terzake beter te kunnen uitvoeren, ze zal de kwaliteit van de informatie verhogen en er voor zorgen dat die steeds en overal actueel is.

Het is dus niet alleen een beleidsdomeinoverschrijdend project binnen de Vlaamse overheid, het overschrijdt ook de bestuursgrenzen en brengt de Vlaamse overheid en haar lokale besturen samen. Dit model is complex maar wel noodzakelijk om te komen tot zinnige verwezenlijkingen op het vlak van interbestuurlijk gegevensverkeer.

In nauw overleg met alle betrokken actoren, vlaams en lokaal, hebben we de nodige afspraken gemaakt om dit project tot een goed einde te brengen. CORVE en de Vlaamse infolijn voeren op dit ogenblik de functionele en technische analyse van de oplossing uit. De bouw ervan start nog dit jaar. Bij de infolijn is de mankracht aanwezig om de redactie van de productfiches uit te voeren en bereiden de medewerkers zich voor op de aanpassing van hun redactieomgeving om deze dienst vlot te kunnen uitvoeren.

Ik zet een projectstructuur op om het verdere verloop op te volgen. Hierin zullen alle betrokken actoren vertegenwoordigd zijn. Het is mijn vaste overtuiging dat we, in nauwe samenwerking en overleg met de lokale besturen, deze broodnodige en bijzonder nuttige toepassing binnen de voorziene ruimte van 2 jaar volledig kunnen realiseren.

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 256
van 20 april 2010
van FILIP ANTHUENIS

Decreet grond- en pandenbeleid - Sociale last

Het nieuwe decreet grond- en pandenbeleid is op 1 september 2009 in werking getreden. Het zorgt voor verregaande wijzigingen aan de verkavelings- en stedenbouwkundige vergunningen, meer bepaald via het artikel 4.1.8. van het decreet dat bepaalt dat een sociale last moet worden opgelegd voor:

- 1° verkavelingen van ten minste 10 loten of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare;
- 2° groepswoningbouwprojecten met ten minste 10 woongelegenheden;
- 3° appartementsgebouwen met ten minste 50 appartementen;
- 4° kleinere projecten die aansluiten op andere door dezelfde bouwheer of verkavelaar te ontwikkelen gronden die samen een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

Op het werkveld rijzen er toch nog een aantal vragen over de toepassing van het decreet grond- en pandenbeleid en dan meer bepaald over dit artikel 4.1.8., eerste lid, 4°.

Artikel 4.1.8 stipuleert:

“Artikel 4.1.8

De bepalingen van deze onderafdeling zijn van toepassing op:

- 1° verkavelingen van ten minste tien loten bestemd voor woningbouw, of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare, ongeacht het aantal loten;
- 2° groepswoningbouwprojecten waarbij ten minste tien woongelegenheden ontwikkeld worden;
- 3° de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen waarbij ten minste vijftig appartementen gecreëerd worden;
- 4° verkavelingen, groepswoningbouwprojecten en projecten voor de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen die niet voldoen aan de voorwaarden, vermeld in 1°, 2° of 3°, en waarvoor een verkavelingsvergunning of een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd door een verkavelaar of een bouwheer wiens project aansluit op andere, door dezelfde verkavelaar of bouwheer te ontwikkelen gronden, die samen met de gronden waarop de aanvraag betrekking heeft, een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

In elk van de verkavelingsprojecten en bouwprojecten, vermeld in het eerste lid, wordt een sociaal woonaanbod verwezenlijkt dat gelijk is aan:

- 1° ten minste twintig en ten hoogste veertig procent van het aantal te verwezenlijken woningen en/of kavels, indien de gronden eigendom zijn van Vlaamse besturen of Vlaamse semipublieke rechtspersonen;
- 2° ten minste tien en ten hoogste twintig procent van het aantal te verwezenlijken woningen en/of kavels, indien de gronden eigendom zijn van overige natuurlijke of rechtspersonen.

Vanaf de bekendmaking van een gemeentelijk bericht waaruit blijkt dat het bindend sociaal objectief, vermeld in artikel 4.1.2, verwezenlijkt is, kan het gemeentelijk reglement Sociaal Wonen, vermeld in

artikel 4.1.9, afzien van het opleggen van een percentage sociaal woonaanbod, of een percentage sociaal woonaanbod hanteren dat lager is dan de normering, vermeld in het tweede lid. Voormelde bekendmaking geschiedt op de wijze, vermeld in artikel 186 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005.”

1. In antwoord op schriftelijke vraag nr. 55 van 29 oktober 2009 van collega Valerie Taeldeman antwoordde minister Muyters dat een sociale last moet worden opgelegd voor “kleinere projecten die aansluiten op een vorig project van dezelfde aanvrager en samen een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan”.

Stelt de minister zich op het standpunt dat deze voorwaarde dus enkel geldt indien er reeds voorafgaandelijk andere projecten werden gerealiseerd aansluitend op het nieuw aangevraagde project? Wijkt de minister hiermee niet af van de tekst van het decreet waar deze tekst het uitdrukkelijk heeft over aansluiten op “andere te ontwikkelen gronden”?

2. Het decreet verwijst naar andere, “door dezelfde verkavelaar of bouwheer” te ontwikkelen gronden. Het is echter niet altijd duidelijk wat er dient te worden verstaan onder “dezelfde verkavelaar of bouwheer”. Ik geef drie hypothesen als voorbeeld.

- a) Wat bijvoorbeeld indien twee bouwheren, die elk eigenaar zijn van 3.000m² grond, en wiens gronden palen aan elkaar, een gezamenlijke aanvraag indienen tot sloop van alle gebouwen op hun beider gronden en nadien elk afzonderlijk een aanvraag indienen tot het bekomen van een verkavelingsvergunning voor 7 loten voor woningbouw. In totaal worden bijgevolg op 6.000m² grond (i.e. meer dan een halve hectare) 14 woningen opgetrokken (i.e. meer dan 10 woningen). Dienen deze aanvragen te worden samengevoegd, en dus vallend onder toepassing van het grond- en pandendecreet? Of worden beide aanvragen afzonderlijk beschouwd, en dus niet vallend onder de toepassing van het grond- en pandendecreet?
- b) Wat bijvoorbeeld indien meer dan een halve hectare grond gesplitst wordt, waarvan één stuk verkocht wordt aan een dochtervennootschap van de oorspronkelijke vennootschap-eigenaar van de betrokken gronden? Worden de twee onderscheiden verkavelingsaanvragen of bouwprojecten dan alsnog samengevoegd in de beoordeling van de toepasbaarheid van het grond- en pandendecreet?
- c) Wat bijvoorbeeld indien voor een stuk grond van meer dan een halve hectare grond een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag wordt ingediend tot aanleg van een wegenis teneinde een achterliggend gebied te ontsluiten, waarna de wegenis wordt overgedragen aan de gemeente, waardoor de betrokken gronden minder dan een halve hectare grond beslaan. Is het grond- en pandendecreet dan nog van toepassing?

Welke besluiten en omzendbrieven zullen nog worden uitgevaardigd om duidelijkheid te creëren in de beoordeling van deze aanvragen? Wanneer verwacht de minister deze te kunnen publiceren?

ANTWOORD

op vraag nr. 256 van 20 APRIL 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Het artikel waarnaar wordt verwezen staat beschreven in het decreet grond- en pandenbeleid, art. 4.1.8, eerste lid, en omschrijft de categorieën van projecten waarin een percentage sociaal woonaanbod verwezenlijkt moet worden. De vier categorieën zijn inderdaad als volgt:
  - a. Verkavelingen van ten minste tien loten bestemd voor woningbouw, of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare, ongeacht het aantal loten;
  - b. Groepswoningbouwprojecten waarbij ten minste tien woongelegenheden ontwikkeld worden;
  - c. De bouw of de herbouw van appartementsgebouwen waarbij ten minste vijftig appartementen gecreëerd worden;
  - d. Concreet worden verkavelingen, groepswoningbouwprojecten en projecten voor de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen die niet voldoen aan de voorwaarden, vermeld in a, b of c en waarvoor een verkavelingsvergunning of een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd door een verkavelaar of een bouwheer wiens project aansluit op andere, door dezelfde verkavelaar of bouwheer te ontwikkelen gronden, die samen met de gronden waarop de aanvraag betrekking heeft, een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

Merk op dat de laatste categorie enkel geldt in het geval een bouwproject of verkaveling niet onder één van de andere categorieën valt. Een bouwheer of verkavelaar die een project realiseert van ten minste tien loten of een groepswoningbouwproject met ten minste tien woongelegenheden voldoet immers aan de normen, waardoor een sociale last toegepast kan worden. Een project van een verkavelaar of bouwheer dat voldoende klein is, maar toch aansluit op andere te ontwikkelen gronden van eenzelfde bouwheer of verkavelaar kan een percentage sociaal woonaanbod opgelegd krijgen. Onder “te ontwikkelen gronden” wordt verstaan, gronden waar bouw- en ontwikkelingsmogelijkheden voor bestaan en waarvoor op het ogenblik van de vergunningsaanvraag voor het eerstgenoemde project geen vergunning is aangevraagd of verkregen. Onder “dezelfde verkavelaar of bouwheer” wordt verstaan, dezelfde initiatiefnemer, ongeacht het eigendomsstatuut van de gronden.

2. De gegeven antwoorden gaan enkel uit van het decreet en de veronderstelling dat er geen gemeentelijk reglement sociaal wonen bestaat, noch BPA's of RUP's met een eigenstandig toepasselijk percentage, in de gemeente.
  - a. Een project met 14 woningen aangevraagd door eenzelfde verkavelaar of bouwheer krijgt een sociale last opgelegd. Er geldt geen sociale last indien elke bouwheer afzonderlijk een stedenbouwkundige vergunning, respectievelijk een verkavelingsvergunning, zou aanvragen. Deze laatste optie is niet steeds mogelijk, het project moet immers als twee afzonderlijke aanvragen worden beschouwd. Wanneer het vergunningverlenende bestuursorgaan van oordeel is dat een gezamenlijke vergunningsaanvraag nodig is, geldt een sociale last.
  - b. Vooreerst moet opgemerkt worden dat het opsplitsen van een halve hectare grond veelal gepaard gaat met een verkaveling of een gezamenlijke vergunningsaanvraag. Artikel 4.1.8, eerste lid, 1° stelt dat een sociale last opgelegd wordt aan elke verkaveling van ten minste 5.000m². Het niet verkavelen van de grond kan tot gevolg hebben dat een gezamenlijke vergunningsaanvraag verplicht is. Wanneer het ingediende project, onderhevig is aan één

van de categorieën art. 4.1.8, dan geldt eveneens een sociale last. Indien een dochter-vennootschap en een vennootschapeigenaar beide een afzonderlijke vergunningsaanvraag indienen, welke niet valt onder de eerder aangehaalde veronderstellingen, dan geldt de eerste hypothese, met name beide vergunningen worden afzonderlijk beoordeeld aan de normen van art. 4.1.8 waardoor geen sociale last opgelegd wordt.

- c. Artikel 4.1.8, eerste lid, 1° stelt dat elke verkaveling van ten minste tien loten of elke verkaveling van ten minste 5.000m², ongeacht het aantal loten, onderhevig is aan de maatregelen van het grond- en pandendecreet. Een verkaveling bestemd voor woningbouw, ongeacht of er infrastructuur aangelegd wordt, is onderhevig aan een sociale last indien het voldoet aan de gestelde normen. De wegenis wordt meegenomen in de sociale last, aangezien de berekening uitgaat van het aantal loten bestemd voor woningbouw. Dit resulteert in een lager aantal te realiseren sociale woningen. De infrastructuur wordt bijgevolg gecompenseerd door een lagere sociale last. Het is tevens mogelijk dat het vergunning verlenende bestuursorgaan rekening houdt met het bepalen van een sociale last door regelen te omschrijven waardoor een lager toepasselijk percentage opgelegd moet worden.

Op 23 april 2010 werd een omzendbrief betreffende de activering van gronden en panden, maatregelen betreffende het betaalbaar wonen en wonen in eigen streek uit het decreet grond- en pandenbeleid ondertekend door de minister bevoegd voor Wonen en de minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening. Dit document werd ter beschikking aan de gemeenten, provincies en de administraties gesteld. Deze omzendbrief omvat geen limitatief overzicht van voorbeeldprojecten en de wijze waarop het decreet grond- en pandenbeleid hier toegepast moet worden. Deze voorbeelden zullen ter beschikking worden gesteld op de website www.rwo.be.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 196
van 16 februari 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Erfgoedlijst - Vaststelling

Het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, art. 12/1 stelt dat de Vlaamse Regering een inventaris van het bouwkundig erfgoed vaststelt onder de vorm van een systematische oplijsting per gemeente, waarbij per opgenomen constructie of gezicht een beknopte wetenschappelijke beschrijving wordt gevoegd. De inventaris wordt beschikbaar gesteld in boekvorm of in een beveiligd gedigitaliseerd bestand.

Deze inventaris van het bouwkundig erfgoed werd op 14 september 2009 vastgesteld. Opname in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed betekent voor elk van de erfgoedobjecten dat zij een vorm van vrijwaring voor de toekomst genieten. Deze vrijwaring verschilt echter sterk van een bescherming als monument. Door de vaststelling van de inventaris van het bouwkundig erfgoed van 14 september 2009 treden een aantal andere wettelijke bepalingen in de Vlaamse decreet- en regelgeving in werking. Er gelden binnen het onroerend erfgoedbeleid, stedenbouwkundig, woon- en energieprestatiebeleid een aantal uitzonderingsmaatregelen ten gunste van gebouwen uit de vastgestelde inventaris, met als doel die zoveel mogelijk te vrijwaren.

1. Bij bestemmingswijzigingen is een openbaar onderzoek gebruikelijk. Waarom werd dit principe niet gehanteerd bij het vaststellen van de lijst?
2. De minister vindt het evident dat lokale besturen een actieve rol opnemen bij het verspreiden van de noodzakelijke informatie omtrent de in de lijst opgenomen gebouwen. Hoe ziet de minister dit en zullen daar middelen worden voor voorzien?
3. Hoe kunnen rechtsgevolgen gekoppeld worden aan een lijst waarvan de minister zelf toegeeft dat hij grotendeels achterhaald is? Hoe zal met dergelijke anomalieën worden omgegaan?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING EN VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN DE VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 196 van 16 FEBRUARI 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. De vaststelling van de inventaris van het bouwkundig erfgoed kan niet beschouwd worden als een bestemmingswijziging. De ruimtelijke bestemming van de betrokken panden wordt immers niet gewijzigd door deze vaststelling.
Voor de bekendmaking van de juridische vaststelling van de inventaris van het bouwkundig erfgoed en de rechtsgevolgen ervan is er in de decreet- en regelgeving geen procedure bepaald. Daarom is er -naast een brief van de administrateur-generaal van het VIOE aan alle gemeente- en provinciebesturen- geopteerd om advertenties in meerdere Vlaamse dagbladen te plaatsen, dit gekoppeld aan de informatieverstrekking via de Vlaamse Infolijn. Om de verspreiding van dit besluit en de gevolgen ervan bijkomend te versterken zette mijn administratie ook volop in op media-aandacht met een persbericht en meerdere artikels in kranten en tijdschriften.
2. Een van de middelen gebruikt bij het bekendmaken van het besluit tot vaststelling van de inventaris van het bouwkundig erfgoed is, zoals hoger vermeld, een brief van de administrateur-generaal van het VIOE aan alle gemeente- en provinciebesturen. Deze informatie kan de gemeente via haar communicatiekanalen verspreiden bij haar inwoners. Aangezien ik geen aparte inzet van de gemeentebesturen vraag en er enkel gebruik gemaakt wordt van bestaande communicatiekanalen lijkt het me niet noodzakelijk om hier aparte middelen voor uit te trekken. Deze week verstuur ik nog een brief aan de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten waarin de toekomstige plannen voor de inventaris zijn uiteengezet. Ook VVSG kan via haar gebruikelijke communicatiekanalen deze informatie aan haar leden verspreiden.
3. De lijst van de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed is niet achterhaald. Het is evenwel evident dat een lijst met ongeveer 66.000 items, opgemaakt op basis van een inventaris die gedurende decennia opgebouwd is, niet permanent de meest actuele informatie bevat inzake slopingen, verbouwingen en adresgegevens.
De inventaris wordt permanent beheerd door mijn administratie. Het is de bedoeling om 1 keer per jaar, in de maand september, een actuele lijst vast te stellen. Een actualisatie van de huidige lijst is dan ook gepland voor september 2010. Hierin zullen verbeterde gegevens opgenomen zijn. Mijn administratie verwerkt constant de gegevens over verbouwingen, sloop, adresgegevens, vragen tot opname en schrapping. Hierbij krijgt zij de gewaardeerde steun van meerdere gemeentebesturen.

Om de inventarisgegevens actueel te houden wordt er met verschillende sporen gewerkt.

Ten eerste bestaat de mogelijkheid dat iedereen die meer actuele gegevens, aanvullingen, verbeteringen en opmerkingen wenst te formuleren, deze via het contactformulier van de website inventaris.vioe.be kan doorgeven. Mijn administratie zorgt ervoor dat deze berichten dagelijks opgevolgd en beantwoord worden. De aangebrachte gegevens worden onmiddellijk gebruikt voor aanpassingen in de databank of worden bewaard in het kader van een gestructureerde aanvulling.

Ten tweede werkt het Agentschap Ruimte en Erfgoed momenteel de geografische inventarisatieronde voor de provincies Oost- en West-Vlaanderen af. Zodra deze gegevens per gemeente volledig zijn worden ze ingebracht in de inventarisdatabank. Deze beweging voorziet ook in het vermelden van de actuele administratieve gegevens, inclusief het aangeven van de gekoppelde beschermingsdossiers, het koppelen van de gegevens aan gerelateerde data zoals gemeente, straat,

andere objecten; het toekennen van de thesaurustermen, de intekening in de GIS-data laag en het toevoegen van een verduidelijkende foto.

Ten derde zal met alle individueel aangebrachte informatie via het op de inventariswebsite ter beschikking gestelde contactformulier en alle andere toegeleverde informatie over aanvullingen en verbeteringen per provincie de inventaris inhoudelijk verder worden aangevuld.

Ten vierde is door mijn administratie een handleiding uitgewerkt die gedetailleerd, maar toegankelijk, het inventarisatieproces zal beschrijven. Aan de hand van deze handleiding zal dit jaar een proefproject worden opgestart waarbij met geselecteerde partners een samenwerkingsprotocol wordt afgesloten voor herinventarisatie van bepaalde gebieden of erfgoedtypes. Hierbij zal mijn administratie begeleiden. Op basis van de opgedane ervaring kan mijn administratie de handleiding optimaliseren en kan deze werkwijze navolging krijgen voor het hele Vlaamse grondgebied. De met deze methode aangeleverde informatie kan mijn administratie verwerken in de inventaris, met inbegrip van de wetenschappelijke toetsing van de gegevens.

Ten vijfde zal mijn administratie zelf inventarisatiewerk blijven uitvoeren. In eerste instantie zal er vooral op herinventarisatie van de oudste deelinventarissen ingezet worden.

Bovendien zet mijn administratie permanent informatici in die de technische ondersteuning en onderbouwing van de databank, de GIS-laag en de website op zich nemen. Op deze manier kunnen permanent de meest actuele gegevens van de wetenschappelijke inventaris ontsloten worden en is de vaststelling van de inventaris, ondanks zijn grootte, haalbaar en beheersbaar.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 509
van 2 september 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Provinciebestuur Oost-Vlaanderen - Aankoop kantoorruimte

In de beleidsnota Binnenlands Bestuur staat te lezen: “Tegen het einde van de regeerperiode moet het Vlaams bestuurlijk landschap vereenvoudigd zijn. Het is tijd om beleidsconclusies te trekken en deze om te zetten in de praktijk.”

De krijtlijnen voor deze vereenvoudiging liggen vast in het regeerakkoord.

- De bestuursopbouw vertrekt van het principe van de subsidiariteit. Er komen meer bevoegdheden voor de lokale besturen. De Vlaamse Regering zal investeren in hun bestuurskracht.
- De klemtoon van de beleidsvorming ligt bij de gemeenten aan de ene kant en Vlaanderen aan de andere kant.
- Er komt een sluitende lijst van provinciale bevoegdheden met grondgebonden karakter. De provincie krijgt in die beleidssectoren ook een regisserende opdracht.
- We vereenvoudigen drastisch de vele intermediaire structuren en organen, zowel op Vlaams, provinciaal als lokaal niveau.

De regering zal onderzoeken of deze interne staatshervorming wat de taken en opdrachten van de provincies betreft een aanpassing van het Provinciedecreet vergt. Dat is nodig om de sluitende lijst van provinciale bevoegdheden met grondgebonden karakter juridisch te verankeren.

De Oost-Vlaamse provincieraad machtigde in april de Oost-Vlaamse deputatie voor de aankoop van bijkomende kantoorruimte in het Urbisgebouw aan het Woodrow Wilsonplein in Gent. Voor de aankoop is 21 miljoen euro voorzien, voor de renovatiekosten 32.976.900 euro.’

Het lijkt, aangezien de discussie over de taken van de provincies momenteel wordt gevoerd of nog moet worden gevoerd, een daad van goed bestuur indien de toezichthoudende minister dit project tijdelijk “on hold” zou plaatsen. Want, de vraag rijst of het wel verantwoord is dat een provincie momenteel dergelijke astronomische bedragen (ongeveer 2 miljard oude Belgische franken) besteedt voor de herlokalisatie van haar diensten terwijl in de bovenvermelde beleidsnota te lezen staat: “De wijziging van de taakinhoud van de bestuursniveaus zal gepaard moeten gaan met de overdracht van middelen en mensen, verbonden aan die taken”.

Overweegt de minister, als toezichthoudende overheid over de provincie, een schorsing of een bewarende maatregel met betrekking tot de aangehaalde beslissing van de Oost-Vlaamse provincieraad?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING

VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN DE VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 509 van 2 SEPTEMBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

U verwijst naar het besluit van de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 april 2010 betreffende Campus POV, met name:

- machtiging van de deputatie om de kantoren van Urbis nv aan te kopen voor 21 000 000 EUR en om de uitvoeringsmodaliteiten van de aankoopakte te bepalen;
- principiële instemming om, bij aankoop, in de meerjarenplanning in een budget van 33 000 000 EUR met een 15% marge te voorzien als renovatiekost voor de gebouwen;
- toestaan dat de aanwijzing van de ontwerper voor de renovatie en het masterplan zal gebeuren bij wijze van prijsvraag voor ontwerpen via de procedure Open Oproep van de Vlaamse Bouwmeester, gevolgd door een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking voor toewijzing van de studieopdracht.

Dit besluit is opgenomen op de overzichtslijst die bij toepassing van artikel 245, lid 1 van het provinciedecreet naar de Vlaamse Regering werd gestuurd. De Vlaamse Regering beschikt dan over dertig dagen om de uitvoering van de besluiten van een provinciebestuur eventueel te schorsen en om het provinciebestuur daarvan in kennis te stellen. Tegen dat besluit werd binnen die termijn geen klacht ingediend en evenmin werd het besluit ambtshalve opgevraagd. Dit betekent dat de termijn om het bestuurlijk toezicht uit te oefenen definitief verstreek op 5 juni 2010.

Uit de stukken van het dossier, raadpleegbaar op de website van de provincie Oost-Vlaanderen, blijkt dat dit provincieraadsbesluit past in de centralisatie van de provinciale diensten. In het verslag aan de provincieraad worden onder meer volgende elementen opgesomd:

- het provinciehuis en de provinciale administratie zijn gehuisvest op een zevental verschillende locaties in het Gentse; één gebouw is vanuit functionaliteit, exploitatiekost en identiteit een betere optie; de provincie Oost-Vlaanderen is de enige provincie die geen eigenaar is van haar provinciehuis;
- de deputatie nam in zitting van 14 augustus 2008 de principiële beslissing de mogelijkheid tot centralisatie te onderzoeken;
- ambities die hierbij initieel zijn vooropgesteld omvatten o.m. efficiënter patrimoniumbeheer met kostenbesparende gevolgen en maximale valorisatie door vervreemding van het huidig provinciaal patrimonium;
- in opdracht van de deputatie werden verschillende pistes onderzocht;
- de aankoop van de kantoren van Urbis nv biedt de opportuniteit het provinciehuis volledig te centraliseren in het stadscentrum en blijkt door de onzekerheden bij de pistes Sint-Pietersstation en Henleykaai zelfs de meest realistische piste;
- de aankoopprijs voor de kantoren Urbis nv ligt beduidend lager dan de officiële schattingsverslagen;
- gecombineerd met de verkoop van huidig provinciaal patrimonium is de aankoop en renovatie van Gent Zuid budgettair haalbaar.

Dit besluit past in de provinciale autonomie en in de bevoegdheid van de provincieraad om daden van beschikking met betrekking tot onroerende goederen te stellen.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 169
van 4 februari 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus - Stand van zaken

Artikel 29 van het decreet inzake de openbaarheid van bestuur van 26 maart 2004 bepaalt de oprichting van “een gezamenlijk bestand met wegwijsinformatie en eerstelijnsinformatie”.

Dat interbestuurlijke gegevensbestand moet de versnipperde informatie over de dienstverlening van de verschillende besturen samenvoegen tot een geïntegreerd geheel. Burgers en bedrijven kunnen dan bij elke overheid aankloppen om betrouwbaar en eenduidig te worden geïnformeerd over de diensten en producten die ze nodig hebben.

Het instrument om dat streefdoel te realiseren, is de Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus. Deze moet informatie aanmaken, ontsluiten en uitwisselbaar maken over de producten en diensten die de verschillende centrale én lokale overheden aanbieden.

Al jaren ervaren gemeenten en OCMW's de noodzaak aan een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus. In de nieuwe Vlaamse beleidsnota's 2009-2014 staan voldoende aanknopingspunten om er binnen deze beleidstermijn werk van te maken. In het kader van een klantgerichte en geïntegreerde dienstverlening, over de bestuursniveaus heen, vermeldt de beleidsnota Algemeen Regeringsbeleid 2009-2014 expliciet de opbouw van een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus. Het zou hier niet alleen mogen gaan om informatie die past binnen de Europese Dienstenrichtlijn (EDRL), maar om alle relevante overheidsinformatie. De beleidsnota wijst hier ook op de nood aan nauw overleg met alle betrokken partijen (lokale besturen en andere bestuursniveaus). Ook de beleidsnota Bestuurszaken 2009-2014 ziet de mogelijkheid van de uitbouw van een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus, maar dan voornamelijk binnen het verhaal van de Europese Dienstenrichtlijn. “Ongeacht het bestuursniveau waar burgers, bedrijven of organisaties met een vraag of probleem aankloppen, moeten zij dezelfde, betrouwbare, begrijpbare, correcte en volledige informatie verkrijgen. Dit vergt een interbestuurlijke samenwerking waarbij “producten” gedefinieerd worden in functie van de overheidsklant en waarbij over deze producten, ongeacht het bestuursniveau of “loket”, dezelfde wegwijs- en eerstelijns informatie kan worden aangeboden.”

Neemt de Vlaamse overheid initiatieven om deze Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus te realiseren en zo ja, hoever staat het met dit project ?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING EN VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN DE VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 169 van 4 FEBRUARI 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

In 2007 liet ik de Coördinatiecel Vlaams e-government onderzoeken welke **krachtlijnen en structurele bouwstenen** er nodig zijn om, vanuit de Vlaamse overheid, e-government voor, door en met de lokale besturen mogelijk te maken. Uit deze studie bleek dat een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus een fundamentele en elementaire bouwsteen is voor een écht geïntegreerd interbestuurlijk e-government.

Een dergelijke Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus draagt bij tot verschillende **doeleinden**:

- in **eerste** instantie realiseert het een eengemaakt informatieaanbod voor burgers, verenigingen en ondernemingen. De burger hoeft zich op die manier niet af te vragen welke overheidsdienst verantwoordelijk is voor een bepaalde overheidsdienstverlening. Tot op heden verdwaal je immers makkelijk in de grote hoeveelheid aan versnipperde informatie van de overheidsdienstverlening. Duidelijke, eenduidige en begrijpbare informatie voor de overheidsklant is dan ook de primaire doelstelling van een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus;
- de **tweede** belangrijke doelstelling bestaat erin dat de verschillende overheidsniveaus op de hoogte blijven van elkaars dienstverlening. Dit geldt bij uitstek voor de lokale besturen als overheid die het dichtst bij de burger staat. Enerzijds voeren de lokale besturen – gemeenten, OCMW's en andere lokale overheidsdiensten – heel wat taken uit die bepaald zijn door regelgeving van centrale overheden. Anderzijds vormen lokale besturen in de praktijk vaak informeel een informatiekanaal over de dienstverlening van andere overheidsniveaus; dienstverlening waarin men vaak niet eens betrokken partij is. Een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus moet de lokale besturen dan ook ondersteunen in hun rol als meest nabije overheid, en dit ten bate van burgers, verenigingen en ondernemingen;
- de **derde** doelstelling vertrekt vanuit de vaststelling dat het communicatieaanbod van de Vlaamse overheid een belangrijke beperking heeft. Hoewel andere overheidsniveaus vaak een rol spelen in de uitvoering van de Vlaamse regelgeving kunnen ze informatie over de praktische dienstverlening van die andere overheden niet opnemen in de Vlaamse communicatie omdat die niet centraal is vastgelegd: waar kan je terecht in je gemeente? Om hoe laat? Zijn er specifieke lokale voorwaarden? En wat moet je indienen of meebrengen? De communicatie van de Vlaamse overheid wint enorm aan effectiviteit als we dat soort specifieke informatie kunnen integreren in ons communicatieaanbod;
- het **vierde** voordeel bestaat erin, dat in de Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus elke overheidsdienstverlening een uniek nummer krijgt. Een nummer waar op termijn tal van extra informatie aan gekoppeld kan worden: procesomschrijvingen, gebruiksgegevens, statistieken, juridische databanken, ... Die informatie kan nuttig zijn voor tal van toepassingen: van elektronische loketten tot onderzoek. Potentieel kan alle relevante informatie aan dit nummer gekoppeld worden.

Daarom vormt een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus **een erg krachtig instrument voor een hedendaagse elektronische overheid**: voor communicatie, intern en interbestuurlijk, maar ook omwille van het grote potentieel het verdere koppelingen openen.

U stelt terecht vast dat verschillende **beleidsnota's** dit idee opnemen. Binnen mijn bevoegdheden staat het idee in de beleidsbrieven Bestuurszaken en Binnenlands Bestuur. Bovendien zal ik tijdens deze regeerperiode de nodige interbestuurlijke samenwerking in een decretaal kader plaatsen.

De laatste maanden heeft mijn administratie al heel wat werk verricht. Samen met de vertegenwoordigers van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de Vlaamse ICT-organisatie V-ICT-OR, die ICT'ers werkzaam in lokale besturen vertegenwoordigt, werken ze een gedetailleerd voorstel uit om de IPDC te realiseren.

In het najaar van vorig jaar voerden ze een organisatie- en ICT-analyse uit om de mogelijkheden in kaart te brengen. De analyses gebeurden onder andere in workshops met lokale besturen en hun leveranciers. Dit resulteerde in een gezamenlijk **voorstel** door de administratie en de vertegenwoordigers van de lokale besturen.

Dit voorstel kenmerkt zich door een **realistische aanpak**. Het richt zich in de eerste plaats op het aanbieden van centraal geredigeerde wegwijsinformatie aan elke overheidsdienst die er gebruik van wil maken. Zij kunnen de informatie overnemen in hun eigen kanalen en aanvullen met hun eigen gegevens.

Verder is het voorstel bijzonder omdat het gebaseerd is op een **nauwe samenwerking** tussen de Vlaamse overheid, getrokken door de Coördinatiecel Vlaams e-government en het Contactpunt Vlaamse Infolijn enerzijds en de vertegenwoordigers van de lokale besturen anderzijds. De Vlaamse overheid brengt haar eigen dienstverlening in kaart. Vertegenwoordigers van lokale en provinciale besturen doen dit voor hun dienstverlening, met indien gewenst ondersteuning van de Vlaamse overheid. Dit is een mooi voorbeeld van interbestuurlijke samenwerking.

Het project voorziet ook in **samenwerking** met de Federale Overheid in het kader van de Europese Dienstrichtlijn en met Vlaamse sectorale initiatieven zoals 'Premiezoeker Bouwen en Wonen' en 'Rechtenverkenner'. Deze laatste twee projecten bieden elk een zoekmotor aan die de overheidsklant begeleiden naar de meest gepaste dienstverlening.

Het realiseren van een Interbestuurlijke Producten- en Dienstencatalogus is voor mij dus absoluut een prioriteit.

FREYA VAN DEN BOSSCHE
VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 46
van 7 oktober 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Sociaal woonbeleidsconvenant - Modaliteiten

Het Grond- en Pandendecreet dd.27/03/2009 legt ten aanzien van alle gemeenten een bindend sociaal objectief op. Gemeenten die op dit ogenblik al minstens over 9% sociale huurwoningen beschikken en garanties willen over de realiseerbaarheid van een bijkomend sociaal huuraanbod kunnen daartoe met de Vlaamse Regering een sociaal woonbeleidsconvenant afsluiten. In een sociaal woonbeleidsconvenant verbindt een gemeente zich tot de verwezenlijking van een bepaald aantal sociale huurwoningen en de doet de Vlaamse Regering toezeggingen over de bekostiging van dat sociaal woonaanbod (artikel 4.1.4 §3 van het Grond- en Pandendecreet).

Bij de socialehuisvestingsmaatschappijen zitten heel wat concrete projecten in de pijplijn inzake stadsvernieuwing en stadsinbreiding. Teneinde de realisatie van dergelijke projecten niet in het gedrang te brengen, is het absoluut noodzakelijk een sociaal woonbeleidsconvenant af te sluiten.

Werden de modaliteiten daarvoor reeds vastgelegd en zo ja, aan welke modaliteiten moet een dergelijk convenant voldoen?

ANTWOORD

op vraag nr. 46 van 7 OKTOBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

De modaliteiten voor het afsluiten van sociale woonbeleidsconvenanten worden niet vastgelegd in een uitvoeringsbesluit. Er wordt voor geopteerd om in het voorjaar van 2011 richtlijnen te bepalen op basis van de opgedane ervaring. Hierbij wordt er gewerkt aan de hand van een draaiboek dat de volgende opbouw heeft:

1. De gemeente vraagt een convenant aan;
2. De VMSW geeft haar principieel akkoord voor de opstart van de onderhandelingen;
3. De gemeente bezorgt de VMSW de nodige additionele informatie;
4. Er wordt een overleg georganiseerd;
5. De VMSW stelt een ontwerp van convenant voor de gemeente op;
6. Het gemeentebestuur keurt het convenant principieel goed;
7. Het dossier wordt overgelegd aan het departement RWO;
8. De afdeling Woonbeleid legt haar advies voor aan de minister;
9. De minister beslist;
10. Het dossier wordt bewaard op de VMSW;
11. Het convenant wordt jaarlijks opgevolgd en geactualiseerd.

Momenteel hebben 5 van de 25 steden of gemeenten die een sociaal huuraanbod van ten minste 9% op hun grondgebied hebben, een sociaal woonbeleidsconvenant aangevraagd. Dit zijn: Antwerpen, Gent, Dendermonde, Zwevegem en Herenthout.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 170
van 22 december 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Meldingsplichtige en niet-vergunningsplichtige werken

Op 1 december traden de uitvoeringsbesluiten m.b.t. de meldingsplichtige handelingen en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is in werking.

Met deze besluiten wil de Vlaamse Regering één en ander eenvoudig houden. Geen overbodige formulieren, geen onnodige wachttijden, geen betutteling, zo noemt de minister het in de brochure “Stedenbouwkundige vergunning, melding en vrijstelling”.

In de praktijk stellen aanvragers evenwel vast dat er zich toch een aantal onduidelijkheden voordoen. Hierna enkele voorbeelden.

- Wat bijvoorbeeld met een ander gebruik van een bestaand gebouw, waarvan de eigenaar oordeelt dat dit binnen dezelfde functiecategorie blijft – en dus niet vergunningplichtig – maar waarvan het bestuur zou kunnen oordelen dat dit wel een (vergunningplichtige) functiewijziging uitmaakt?
- Wat bijvoorbeeld met voorgenomen werken aan een bestaand gebouw, waarvan sommige werken vergunningplichtig zijn, en andere louter meldingsplichtig? Kan dergelijke aanvraag in één aanvraag gecombineerd worden?
- Wat bij twijfelgevallen? Dient de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen, waarna het college van burgemeester en schepenen dan maar moet zeggen dat de werken vrijgesteld zijn?
- Wat is het gevolg van de melding? Volgens de Codex neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de meldingen en ziet het er op toe dat de melding ingeschreven wordt in het vergunningenregister. Is dit een aanvechtbare registratiebeslissing? Art. 4.8.1. VCRO stelt immers dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich uitspreekt over beroepen ingesteld tegen vergunningsbeslissingen (de aktenaam is geen beslissing), valideringsbeslissingen (al evenmin van toepassing op de aktenaam) of registratiebeslissingen. Deze laatste worden daarbij omschreven als bestuurlijke beslissingen waarbij een constructie als “vergund geacht” wordt opgenomen in het vergunningenregister. Nergens in de Codex wordt evenwel bepaald dat de vermelding van de aktenaam van de melding in het vergunningenregister zou betekenen dat de constructie als “vergund geacht” wordt beschouwd.
- Nog volgens de Codex mag men de werken starten 20 dagen na de melding. Worden de aangemelde werken dan als vergund beschouwd? Volgens de Codex (art. 4.2.2. §6) wordt de melding als stedenbouwkundige vergunning beschouwd voor de toepassing van regelgeving binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, maar ook hier: nergens wordt geregeld dat de opname in het vergunningenregister ook betekent dat de handelingen als vergund beschouwd worden.

1. Is de minister zich bewust van de problemen die dit in de praktijk met zich mee kan brengen?
2. Is de minister van plan de nodige wijzigingen aan te brengen aan de uitvoeringsbesluiten teneinde tegemoet te komen aan deze problemen?

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

ANTWOORD

op vraag nr. 170 van 22 DECEMBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Ik verwijs naar mijn uitgebreid antwoord en debat in de commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed van 19 januari 2011. Het lokale bestuur kan met concrete vragen terecht bij het agentschap Ruimte en Erfgoed welke instaat voor permanente opvolging.
2. Idem. Ik wil niet de indruk wekken dat de regelgeving één maand na inwerkingtreding reeds zal worden bijgesteld. Het besluit is oordeelkundig genomen. Een evaluatie en eventuele bijstelling is pas mogelijk na een significante periode van bijvoorbeeld een jaar.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 391
van 31 maart 2011
van **FILIP ANTHUENIS**

Gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar - Beroepen

Artikel 4.8.16. § 1 VCRO (Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) duidt welke belanghebbenden beroep kunnen instellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Eén van de belanghebbenden is de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, wat betreft vergunningen afgegeven binnen de reguliere procedure (behoudens de gevallen vermeld in artikel 4.7.19, §1, derde lid (i.e. de door de Vlaamse Regering bepaalde gevallen waarin ontvoogde gemeenten geen afschriften of kennisgevingen moeten overmaken aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar omwille van de beperkte ruimtelijke impact van de vergunde handelingen of de eenvoud van het dossier).

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal beroepen dat door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar werd ingeleid bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen vergunningsbeslissingen sinds de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening?
2. Kan de minister ook een overzicht geven van het aantal beroepen dat het jaar voorafgaand aan de inwerkingtreding van de VCRO door diezelfde Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar werd aangetekend tegen vergunningsbeslissingen van de deputatie?
3. Kan de minister deze overzichten uitsplitsen per provincie?
4. Overweegt de minister de regelgeving te herbekijken indien uit de cijfers zou blijken dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar veel meer dan vroeger beroep aantekent tegen de vergunningsbeslissingen van de deputatie? De door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar ingestelde beroepen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen zijn immers veelal procedures in nietigverklaring, waarbij geen schorsing gevraagd wordt. De lange duurtijd van zo'n procedure bij de RvvB leidt immers tot een gigantisch uitstel van de voorgenomen (en door deputatie vergunde) bouwprojecten.

ANTWOORD

op vraag nr. 391 van 31 MAART 2011

van **FILIP ANTHUENIS**

1. Er werden sinds de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening 248 beroepen ingeleid door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaren bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. (periode 1-09-2009 tot 31-03-2011)
2. In 2008 werden 218 beroepen door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaren ingeleid bij de minister.
3. In onderstaande tabel vindt u een overzicht van het aantal beroepen dat door de Gewestelijk Stedenbouwkundige Ambtenaar werd ingeleid bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen sinds de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

Aantal beroepen bij de RvV door de GSA	1-09 tot 31-12-2009	2010	1-01 tot 31-03-2011	Totaal sinds VCRO
West – Vlaanderen	4	31	8	43
Limburg	5	19	2	26
Antwerpen	0	58	42	100
Oost-Vlaanderen	1	33	13	47
Vlaams Brabant	5	12	15	32
Totaal	15	153	80	248

In onderstaande tabel vindt u een overzicht van het aantal beroepen dat in 2008 werd ingeleid tegen de beslissing van de Deputatie bij de minister.

Aantal beroepen bij de Minister	2008
West – Vlaanderen	35
Limburg	45
Antwerpen	21
Oost-Vlaanderen	71
Vlaams Brabant	46
TOTAAL	218

4. Eerder dan het cijfermateriaal lijkt de gegrondheid van de beroepen een relevant evaluatiecriterium te zijn. De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft echter voor het gros van deze beroepen nog geen uitspraak gedaan. Het lijkt mij maw. te vroeg om de uit bovenstaande cijfers relevante conclusies te trekken.

JO VANDEURZEN

VLAAMS MINISTER VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Vraag nr. 33
van 5 oktober 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Woonzorgdecreet - Uitvoeringsbesluiten assistentiewoningen

Het Woonzorgdecreet, goedgekeurd op 4 maart 2009, lanceert een nieuwe vorm van ouderenvoorzieningen: de assistentiewoningen. De assistentiewoningen zullen de bestaande serviceflats vervangen.

De nieuwe voorziening wordt omschreven als een groep van woningen die samen een functioneel geheel vormen en waar gebruikers, ouder dan 65 jaar, verblijven in individuele wooneenheden. Een assistentiewoning moet niet alleen voorzien in aangepaste huisvesting, maar moet op verzoek van de gebruiker ook ouderenzorg aanbieden, al dan niet in een samenwerkingsverband. Daarnaast zijn er extra verplichtingen ten opzichte van de serviceflats: het scheppen van de voorwaarden tot sociale netwerkvorming en onmiddellijke hulp in noodsituaties.

In een groep van assistentiewoningen is een woonassistent aanwezig. Deze woonassistent mag een personeelslid van het woonzorgcentrum, het lokaal dienstencentrum of de dienst voor gezinszorg zijn. Wanneer een woonzorgcentrum in de onmiddellijke nabijheid van de assistentiewoningen gelegen is, kan het woonzorgcentrum een of meerdere assistentiewoningen laten erkennen als woongelegenheden van het woonzorgcentrum. Wanneer een bewoner van een assistentiewoning zwaar zorgbehoevend wordt, zal de zorg uit het woonzorgcentrum naar de woning kunnen verhuizen, en hoeft de bewoner dus niet noodzakelijk naar het woonzorgcentrum te verhuizen.

Een groep van assistentiewoningen moet zich verplicht aanmelden bij de Vlaamse Regering, maar is niet verplicht zich te laten erkennen. Een erkenning is echter wel nodig en verplicht indien men aanspraak wil maken op subsidies voor de woonassistent en indien men van de mogelijkheid gebruik wil maken om wooneenheden te laten erkennen als woongelegenheden in het woonzorgcentrum.

Daar wringt nu net het schoentje. Terwijl er voor heel wat onderdelen van het Woonzorgdecreet reeds uitvoeringsbesluiten zijn voorzien (dagverzorgingscentra, centra voor herstelverblijf, centra voor kortverblijf, woonzorgcentra,...) is dat niet het geval voor de assistentiewoningen. Heel wat steden en gemeenten hebben plannen om dergelijke assistentiewoningen te bouwen. De Vlaamse Regering moet echter nog de voorwaarden en de procedures voor de erkenning vastleggen. De voordelen verbonden aan de erkenning zijn niet gering:

- recht op subsidie woonassistent;
- flexibele erkenning als wooneenheid woonzorgcentrum mogelijk;
- deelname aan woonzorgnetwerk mogelijk;
- BTW-voordelen bij bouwen en verbouwen (zelfde als nu serviceflats).

1. Wat raadt de minister gemeenten, lokale socialehuisvestingsmaatschappijen en OCMW's aan die dergelijke plannen willen realiseren?
2. Zullen zij nog lang moeten wachten op de uitvoeringsbesluiten?

3. Kunnen zij alsnog in aanmerking komen voor de erkenning en zo ja, hoe?

ANTWOORD

op vraag nr. 33 van 5 OKTOBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

Zoals u terecht opmerkt, werden er in het kader van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 tot op heden nog geen uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd voor de groepen van assistentiewoningen.

Aansluitend op de goedkeuring van het Woonzorgdecreet werd er immers beslist om het uitvaardigen van de uitvoeringsbesluiten gefaseerd te laten verlopen en dit zowel om inhoudelijke als budgettaire redenen. Op deze manier kon het overgrote gedeelte van het Woonzorgdecreet vrij snel in voege treden, terwijl dit voor een aantal artikelen pas op een latere datum zal gebeuren.

In eerste instantie werd er geopteerd om die uitvoeringsbesluiten uit te vaardigen voor de zorgvormen en diensten die al gereguleerd waren door het Ouderendecreet of het Thuiszorgdecreet. De beoogde inhoudelijke aanpassingen dienden voor deze zorgvormen en diensten eerder beperkt te zijn en geen verdere, grondiger studie te vergen.

De uitvoeringsbesluiten voor de zorgvormen of -concepten die niet onder deze omschrijving vallen, worden in een volgende fase in samenspraak met alle betrokken partijen ontwikkeld.

Dit laatste geldt dus ook voor de groepen van assistentiewoningen als opvolger van de huidige serviceflats. Immers, het concretiseren van het inhoudelijk concept van de assistentiewoningen en de daarmee gepaard gaande heroriëntering van de huidige serviceflats, en de flexibele wisselwerking met een erkend woonzorgcentrum in de nabijheid vergen bijkomende reflectie.

Specifiek wat de gestelde vragen betreft, kan ik u het volgende meedelen:

1. Gezien de verdere uitwerking van het wettelijk kader voor de groepen van assistentiewoningen momenteel nog lopende is (zie ook mijn antwoord op vragen 2 en 3), raad ik alle initiatiefnemers aan om de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het verder uitwerken van concrete plannen. De conceptnota "Groepen van assistentiewoningen" van 7 oktober ll., die momenteel met de sector besproken wordt, kan richtinggevend zijn maar is nog aan aanpassingen onderhevig.
2. Er werd ondertussen een conceptnota uitgeschreven met betrekking tot de groepen van assistentiewoningen. Die nota werd besproken met de sector op 20 oktober laatstleden.

Bij dit beleidsvoorbereidend traject worden ook formules gezocht voor samenwerking met sociale huisvestingsmaatschappijen. Daarvoor werd en wordt overlegd met het kabinet van minister Van den Bossche, bevoegd voor wonen.

Inzake verdere planning zal over het concept een reguleringsimpactanalyse en een ontwerp van uitvoeringsbesluit worden uitgeschreven. Dit zal vervolgens intern gevalideerd worden. Het ontwerp van besluit zal vervolgens met de sector en met de Ouderenraad besproken worden tijdens een (of meerdere) overlegmomenten.

Het dossier zal vervolgens voor principiële goedkeuring geagendeerd worden op de Vlaamse Regering en aansluitend hierop voor advies aan de Raad van State bezorgd worden. Tenslotte zal het dossier opnieuw voor definitieve goedkeuring geagendeerd worden op de Vlaamse Regering (gepland voor de zomerperiode van 2011).

3. Het bekomen van een erkenning als groep van assistentiewoningen zal pas mogelijk zijn na het in voege treden van het uitvoeringsbesluit.

Bij het verder uitwerken van de uitvoeringsbesluiten zal rekening moeten gehouden worden met de overgangsregelingen voor de bestaande serviceflatgebouwen zoals die nu reeds vervat zitten in artikel 88 van het Woonzorgdecreet (erkenning).

De Vlaamse Regering kan in toepassing van artikel 87 van het Woonzorgdecreet verdere overgangsmaatregelen uitvaardigen, evenwel met behoud van de toepassing van artikel 88.

Het is mijn intentie om bij de verdere uitwerking van deze overgangsmaatregelen voldoende aandacht te hebben voor het kunnen inpassen van lopende projecten binnen het uit te vaardigen wettelijk kader.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 3
van 4 augustus 2009
van **FILIP ANTHUENIS**

Elektronisch bestuurlijk gegevensverkeer - Lokale besturen

In de contacten tussen de burger en de overheid is transparantie onontbeerlijk. Elektronisch gegevensbeheer is hierbij van wezenlijk belang.

Met spoed werd onlangs de wijziging van artikel 10 van het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer goedgekeurd. Daarin is het de bedoeling om het verkeer van gegevens binnen en tussen de Vlaamse administraties op elektronische wijze te verbeteren om zo de overlast voor de burgers tot een minimum te herleiden: eenmalige opvraging van gegevens, authentieke gegevensbronnen, bescherming van de persoonlijke levenssfeer en kwalitatieve verbetering en digitalisering van formulieren.

Om de bescherming van de privacy bij het uitwisselen van persoonsgegevens tussen diverse overheden te verzekeren, conform de beginselen van de privacywet, voorziet men een specifieke toezichtcommissie die zal ressorteren onder het Vlaams Parlement.

1. Ligt de focus hierbij voornamelijk op de gegevensuitwisseling tussen Vlaamse en federale overheden of worden ook de lokale overheden hierbij betrokken? Zij kampen dagdagelijks met problemen en uitdagingen rond gegevensuitwisseling en privacy.
2. Het aanwenden van de zogenaamde authentieke bronnen (RR, KSZ, ...) verloopt in steden en gemeenten vaak stroef en via derden, meestal commerciële partners.

Zal Vlaanderen een initiatief nemen om de gegevens te standaardiseren, om deze vlot over de diverse lagen van overheden heen te transfereren via gegevensbussen van overheid naar overheid, zonder tussenkomst van die commerciële derden (interbestuurlijk/intergemeentelijk)?

3. Zal deze op te richten commissie voldoende aandacht besteden aan de manier waarop lokale overheden deze authentieke bronnen rechtstreeks kunnen (mogen) raadplegen?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING EN VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 3 van 4 augustus 2009
van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer heeft een ruim toepassingsgebied. Het strekt zich in principe uit tot alle instanties zoals die gedefinieerd zijn in de decreten openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie. Momenteel kan er echter niet van alle instanties, zoals de lokale besturen, worden verwacht dat ze in staat zijn om alle verplichtingen voortvloeiend uit dit decreet na te leven. Ze genieten wel dezelfde rechten als de Vlaamse overheidsinstanties.

Overeenkomstig artikel 5 van het decreet wordt er een strategisch overleg- en samenwerkingsverband opgericht. Dat MAGDA-samenwerkingsverband ondersteunt de instanties - met inbegrip van de lokale overheden - bij de uitvoering van het decreet en bij de uitbouw en exploitatie van een gestructureerd communicatie- en beheersysteem van maximale gegevensdeling tussen de administraties.

Het MAGDA-samenwerkingsverband bestaat uit vertegenwoordigers van de entiteiten van de Vlaamse administratie en van de provinciale en lokale besturen. Overeenkomstig artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de uitvoering van het decreet, heeft het MAGDA-samenwerkingsverband twee vertegenwoordigers namens de provinciale en lokale besturen. Het besluit van de Vlaamse Regering geeft aan het samenwerkingsverband een aantal belangrijke taken zoals het verlenen van advies aan de Vlaamse Regering of een Vlaamse gegevensbron in aanmerking komt om door de Vlaamse Regering als authentieke gegevensbron te worden erkend en het bepalen in welke mate aan welke garanties de authentieke gegevensbron moet voldoen.

M.a.w. de vertegenwoordigers van de lokale en provinciale besturen zullen via het MAGDA-samenwerkingsverband, opgericht bij decreet en verder uitgewerkt in het voornoemde besluit, een belangrijke rol spelen bij de uitbouw van een stelsel van Vlaamse authentieke gegevensbronnen en het optimaliseren van de aanmaak, het beheer, het gebruik en de uitwisseling van gegevens van en tussen Vlaamse instanties en lokale besturen.

Overeenkomstig het Vlaams Regeerakkoord van 15 juli 2009 (IV.2.c. Digitale instrumenten) worden de lokale besturen uitdrukkelijk opgenomen in het werkingsgebied van de interbestuurlijke gegevensdeling. “De sleutel tot meer doeltreffende administratieve vereenvoudiging ligt in verhoogde inspanningen om te komen tot een geïntegreerde uitbouw van het intra- en interbestuurlijk gegevensverkeer (kruispuntbanken, netwerkdiensten, informatieportalen) als noodzakelijke onderbouw voor diverse strategische beleidsprojecten. Dat raamwerk, gebaseerd op eenmalige gegevensopvraging, authentieke gegevensbronnen en maximale gegevensdeling tussen overheden, kan substantiële efficiëntiewinsten opleveren in termen van kwaliteit, snelheid en transparantie van de overheidsdienstverlening. *We streven ernaar dat de lokale en provinciale besturen zich daarbij maximaal kunnen aansluiten ten behoeve van hun eigen dienstverlening.* Om een betere digitale dienstverlening aan burgers, bedrijven en organisaties te kunnen aanbieden zullen we de verschillende initiatieven bundelen die de ruggengraat vormen voor dit *geïntegreerd intra- en interbestuurlijk gegevensverkeer.*”

Zoals bepaald in artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 kunnen gegevens worden uitgewisseld tussen de verschillende entiteiten van de Vlaamse administratie onderling, tussen instanties onderling en tussen de instanties en de externe overheden via een

centraal gegevensuitwisselingsplatform, bestaande uit generieke ICT-diensten en -infrastructuur, nl. het MAGDA-platform. Het MAGDA-platform maakt de gegevensuitwisseling tussen de verschillende gegevensbronnen, beheerd door instanties of externe overheden, op een generieke manier mogelijk. Het MAGDA-platform is nu reeds toegankelijk voor gemeenten en wordt vooral voor consultatie van de Verrijkte KruispuntBank Ondernemingen (VKBO) gebruikt.

Samengevat: zowel het decreet van 18 juli 2008 en het uitvoeringsbesluit van 15 mei 2009 als het Vlaams Regeerakkoord hebben ruime aandacht voor het betrekken van de lokale overheden bij de verdere uitbouw van maximale gegevensdeling.

Maximale gegevensdeling veronderstelt dat er persoonsgegevens worden uitgewisseld. Er zijn bijkomende garanties nodig ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de burger. Elke elektronische mededeling van persoonsgegevens, afkomstig van Vlaamse gegevensbronnen, vereist daarom een voorafgaande machtiging van de Vlaamse toezichtcommissie. Mededeling van persoonsgegevens, afkomstig van federale gegevensbronnen, vereisen een voorafgaande machtiging van een sectoraal comité binnen de federale privacycommissie. M.a.w., lokale besturen die gegevens wensen van federale gegevensbronnen (het RR, de KSZ,) hebben daartoe een machtiging nodig van de bevoegde sectorale comités binnen de privacycommissie. Indien lokale besturen persoonsgegevens, afkomstig van Vlaamse gegevensbronnen wensen, hebben ze daartoe een machtiging van de Vlaamse Toezichtcommissie nodig.

2. Het MAGDA-platform zorgt voor de ontsluiting van authentieke gegevensbronnen (federale en Vlaamse) en de vlotte uitwisseling van gegevens tussen gegevensbronnen en de applicaties die er wensen gebruik van te maken. En dit ondanks de verschillende structuur van deze gegevensbronnen en de verschillende opzet van deze applicaties. Het MAGDA-platform levert vandaag een aantal geïntegreerde diensten m.b.t. de ontsluiting van authentieke gegevensbronnen en de uitwisseling van gegevens. De Vlaamse Kruispuntbank Personen (VKBP) voorziet in de ontwikkeling van een "netwerkcentrische dienstverlening": men raadpleegt zoveel mogelijk rechtstreeks de "authentieke gegevensbron" (bijvoorbeeld via webservices). CORVE treedt hier op als dienstenintegrator.

Hierdoor wordt het principe van het "éénmalig inzamelen, meervoudig (her)gebruiken van gegevens" stap voor stap gerealiseerd. In een aantal gevallen moeten gegevens uit meerdere authentieke bronnen tegelijk worden geconsulteerd. In dat geval is het inzetten van een dienstenintegrator nog meer aangewezen dan wanneer een rechtstreekse koppeling met één authentieke bron volstaat.

De Vlaamse overheid biedt deze diensten generiek aan. Het blijft de eigen keuze van het lokaal bestuur om deze diensten al dan niet aan te spreken en al dan niet de verbinding met het MAGDA platform te realiseren met eigen ICT-personeel of via een dienstenleverancier voor ICT-diensten.

'De Vlaamse Overheid zal inderdaad werk maken van verdere gegevensstandaardisering ter ondersteuning van de gegevensuitwisseling. Het is de ambitie om de lokale overheden hierbij nog directer te gaan betrekken.'

3. Overeenkomstig het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer verleent de Vlaamse toezichtcommissie, die onder het Vlaams Parlement ressorteert, advies aan het Vlaams Parlement, de Vlaamse Regering, de instanties en belanghebbenden *over de bescherming van de persoonlijke levenssfeer* in het kader van dit decreet en de uitvoeringsbepalingen ervan. De toezichtcommissie verleent machtigingen voor de elektronische mededeling van *persoonsgegevens, afkomstig van Vlaamse gegevensbronnen*. Ze waakt over de verenigbaarheid van de aanbevelingen, adviezen en beslissingen van de toezichtcommissie en van de aan haar voorgelegde ontwerpbesluiten met *de privacywet*.

De Vlaamse toezichtcommissie moet onafhankelijk en onpartijdig kunnen functioneren. Vandaar dat de Vlaamse toezichtcommissie rechtstreeks onder het Vlaams Parlement ressorteert.

De focus van de Vlaamse toezichtcommissie ligt in ieder geval op de naleving van de privacywetgeving. Het toepassingsgebied beperkt zich tot uitwisselingen van persoonsgegevens, afkomstig van Vlaamse gegevensbronnen. De Vlaamse toezichtcommissie kan zich dus niet uitspreken over de (manier van) ontsluitbaarheid van federale gegevensbronnen zoals het RR en de KSZ.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 7
van 4 augustus 2009
van **FILIP ANTHUENIS**

Aanvraagprocedure zonnepanelen - Niet-ontvoogde gemeenten

De Vlaamse Regering keurde op 27 juni 2008 een voorstel goed waarbij het plaatsen van zonnepanelen volledig wordt vrijgesteld van bouwvergunning. Echter, voor woningen die vallen onder de specifieke voorschriften van verkavelingsvergunningen, BPA's (bijzondere plannen van aanleg) en RUP's (ruimtelijke uitvoeringsplannen) werd de aanvraagprocedure wel drastisch vereenvoudigd, toch rijzen er ter zake enkele problemen.

De afwijking op de verkavelingsvoorschriften kan worden toegekend door zogenaamde ontvoogde gemeenten. Een dergelijke stad of gemeente kan zelfstandig stedenbouwkundige en verkavelingsvergunningen verlenen zonder bindend advies te moeten vragen op gewestelijk niveau. Daardoor kunnen die vergunningen sneller toegekend worden. Voor niet-ontvoogde gemeenten gaat het allemaal een pak trager. Zij dienen wel te wachten op het bindend advies van een gewestelijk ambtenaar.

Voor burgers die zonnepanelen plaatsen zijn er geldelijke voordelen, de federale overheid bijvoorbeeld voorziet een fiscale aftrek, bepaalde gemeentebesturen keren een subsidie uit.

Er zijn natuurlijk ook de groenestroomcertificaten. Groenestroomcertificaten hebben een waarde van 450 euro per 1000 KWh geleverde stroom. Als een burger jaarlijks bijvoorbeeld 4000 KWh opbrengt via zijn zonnepanelen, dan ontvangt hij 1800 euro aan groenestroomcertificaten, 20 jaar lang. Echter, groenestroomcertificaten voor zonnestroom zullen voor installaties geplaatst vanaf 2010 nog 350 euro waard zijn - 20 jaar gewaarborgd - en vanaf 2011 zal de waarde van groenestroomcertificaten jaarlijks dalen. Omdat burgers in niet-ontvoogde gemeenten lang op de goedkeuring van de afwijking op de verkavelingsvoorschriften moeten wachten, dreigt een groot deel van hen in het systeem van de groenestroomcertificaten met beduidend kleinere waarde terecht te komen.

Zijn er plannen om maatregelen te treffen op het vlak van ruimtelijke ordening om ervoor te zorgen dat burgers uit niet-ontvoogde gemeenten toch tijdig hun vergunning krijgen om alsnog onder het systeem van "groenestroomcertificaten 2009" te vallen?

ANTWOORD

op vraag nr. 7 van 4 AUGUSTUS 2009

van **FILIP ANTHUENIS**

Het gebruik van zonnepanelen en zonneboilers geïntegreerd in hellende dakvlakken is de afgelopen jaren vrij courant geworden. De plaatsing ervan is bovendien bijzonder interessant vanuit de diverse steunmaatregelen die de overheden daartoe verlenen. Ze zijn aldus zeer in trek geworden bij burgers en bedrijven.

Op percelen waar geen specifieke voorschriften in het kader van een verkavelingvergunning, bijzonder plan van aanleg, ruimtelijk uitvoeringsplan of gemeentelijke verordeningen van toepassing zijn, geldt een volledige vrijstelling van stedenbouwkundige vergunning bij het plaatsen van zonneboilers en zonnepanelen op platte en hellende daken :

“fotovoltaïsche zonnepanelen en/of zonneboilers op een plat dak en fotovoltaïsche zonnepanelen en/of zonneboilers geïntegreerd in het hellende dakvlak zijn vrijgesteld van vergunningsplicht behalve op beschermde of voorlopig beschermde monumenten, op gebouwen in voorlopig of definitief beschermde landschappen, op gebouwen gelegen in voorlopig of definitief aangeduide ankerplaatsen en erfgoed-landschappen, op gebouwen gelegen in beschermde of voorlopig beschermde stads- en dorps-gezichten, op gebouwen opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, vastgesteld door de Vlaamse minister, bevoegd voor het onroerend erfgoed en op gebouwen in voorlopig of definitief beschermde archeologische monumenten of zones.” citaat: cursief owv leesbaarheid.

Wanneer krachtens dit vrijstellingsbesluit werken, handelingen of wijzigingen vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht moet de overheid die in principe de vergunning zou toegekend hebben, hierover niet ingelicht worden. De vrijstelling geldt evenwel enkel als de werken niet strijdig zijn met de voorschriften van verkavelingsvergunningen, bijzondere plannen van aanleg of ruimtelijke-uitvoeringsplannen.

De stedenbouwkundige voorschriften van verkavelingsvergunningen, bijzondere plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen bevatten vaak eerder strenge bepalingen ten aanzien van het materiaaengebruik voor een hellend dak. Gezien zonneboilers en zonnepanelen geïntegreerd in het hellend dakvlak aanzien worden als materiaal, gelden deze bepalingen hiervoor ook.

Artikel 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet echter dienaangaande welbepaalde afwijkingsmogelijkheden. Het vervangt vanaf 1 september 2009 artikel 49 van het meermaals gewijzigde decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, dat gold voor niet-ontvoogde gemeentes, en artikel 111bis van het meermaals gewijzigde decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat gold voor ontvoogde gemeentes.

Het luidt: “Art. 4.4.1. In een vergunning kunnen, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen.(...)”

Deze afwijking moet worden aangevraagd in de procedure van de stedenbouwkundige vergunning. Het is dus géén aparte procedure. Daarenboven werd het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het eensluidend advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aangepast.

Artikel 2 van het besluit bepaalt:

“§2. Het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar is niet vereist indien voor het gebied waarin het goed gelegen is een bijzonder plan van aanleg of een niet-vervallen verkaveling bestaat.

Hetzelfde geldt indien voor het gebied een gemeentelijk of provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan bestaat, dat voor het goed niet enkel bestemmingsvoorschriften omvat, maar ook voorschriften inzake de inplanting, de grootte en het uiterlijk van de constructies.

*Bij de toepassing van het eerste en het tweede lid geldt telkens dat de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in overeenstemming moet zijn met de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg, de niet-vervallen verkaveling of het gemeentelijk of provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. **Die vereiste geldt niet indien er sprake is van een afwijking op stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften in de zin van artikel 4.4.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op voorwaarde dat die afwijking enkel betrekking heeft op de gebruikte materialen of de dakvorm en niet leidt tot een verhoging van de bewoonbare oppervlakte.**”*

Met andere woorden: over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor zonnepanelen op een hellend dak, afwijkend van een stedenbouwkundig voorschrift of een verkavelingsvoorschrift, is dus sinds 1 september 2009 geen advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar vereist. De procedure is identiek bij ontvoogde en niet-ontvoogde gemeentes.

Ook qua termijn is er geen verschil. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat een procedure bij een niet-ontvoogde gemeentes even snel verloopt dan bij ontvoogde gemeentes. Beiden zijn aan dezelfde termijnen onderworpen.

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 159
van 16 februari 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Renovatiepremie - Takenpakket gemeenten

De Vlaamse administratie heeft moeite – ondanks het feit dat de renovatiepremie werd afgebouwd – met de verwerking van die almaar populairder wordende premie. De minister voorziet extra personeel maar zal ook een beroep doen op lokale huisvestingsambtenaren en woonwinkels. De gemeentelijke administraties zullen een aantal taken moeten overnemen.

Gemeenten en steden worden nu al door de Vlaamse overheid overstelpd met allerlei reglementen en groeiende administratieve rompslomp. Daar komt nu blijkbaar nog een onderzoek in verband met deze renovatiepremie bij. De emmer loopt stilaan over voor de gemeenten.

1. Heeft de afbouw van de renovatiepremie niet geleid tot een geringer aantal aanvragen? Wat zeggen de cijfers hierover?
2. Krijgen de gemeenten een vergoeding voor het extra takenpakket dat hen zal worden toebedeeld?

ANTWOORD

op vraag nr. 159 van 16 FEBRUARI 2010

van **FILIP ANTHEUNIS**

1. Hieronder een overzicht van het aantal premieaanvragen sedert het ontstaan van het stelsel. Het is nog te vroeg om een uitspraak te doen over het effect van de aanpassing van de renovatiepremie op het aantal aanvragen. In oktober 2009 was er een massale toevloed van aanvragen als rechtstreeks gevolg van de aankondiging, op 2 oktober, van de op stapel staande wijzigingen. Ook in november en december waren er zeer veel aanvragen. Dit kan gedeeltelijk verklaard worden door het jaarlijks fenomeen van de wisseling van het referentieinkomen: voor aanvragen ingediend in 2009 wordt rekening gehouden met het inkomen van 2006, voor aanvragen in 2010 wordt rekening gehouden met het inkomen van 2007.

In januari 2010 is er wel een duidelijke daling te merken t.o.v. januari 2008 en januari 2009.

Aanvragen	2 007	2008	2009	2010
januari	0	1 463	1 658	1 391
februari	0	1 341	1 694	
maart	330	1 441	1 919	
april	2 182	1 400	2 086	
mei	1 720	1 310	1 972	
juni	1 518	1 735	2 417	
juli	1 181	1 574	2 093	
augustus	1 129	1 273	1 608	
september	1 269	1 854	2 251	
oktober	1 728	2 312	5 437	
november	1 929	2 276	3 021	
december	3 183	4 980	5 199	

2. Het is helemaal niet de bedoeling de gemeenten te belasten met taken in verband met de gewestelijke renovatiepremie. Er is afgesproken met Wonen-Vlaanderen om na te gaan in welke gemeenten er woonwinkels actief zijn waarnaar particulieren die een vooronderzoek vragen doorverwezen kunnen worden. Deze vooronderzoeken zijn facultatief. De eigenaar kan deze onderzoeken aanvragen als die dat wenst. Door de vele aanvragen van het laatste kwartaal van 2009 kan Wonen-Vlaanderen geen prioriteit geven aan die onderzoeken. Lange wachttijden kunnen worden vermeden door gebruik te maken van de vooronderzoeken die gemeenten of woonwinkels uitvoeren.

Het gaat met andere woorden over een optimalisering van de samenwerking tussen Wonen-Vlaanderen en de lokale instanties. Er wordt geen extra takenpakket aan de gemeenten opgelegd. Er is dus ook geen grond voor een extra vergoeding.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 328
van 25 maart 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Decreet grond- en pandenbeleid - Sociale last

Het nieuwe decreet grond- en pandenbeleid is op 1 september 2009 in werking getreden. Het zorgt voor verregaande wijzigingen aan de verkavelings- en stedenbouwkundige vergunningen, meer bepaald via het artikel 4.1.8. van het decreet dat bepaalt dat een sociale last moet worden opgelegd voor:

- 1° verkavelingen van ten minste 10 loten of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare;
- 2° groepswoningbouwprojecten met ten minste 10 woongelegenheden;
- 3° appartementsgebouwen met ten minste 50 appartementen;
- 4° kleinere projecten die aansluiten op andere door dezelfde bouwheer of verkavelaar te ontwikkelen gronden die samen een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

Op het werkveld rijzen er toch nog een aantal vragen over de toepassing van het decreet grond- en pandenbeleid en dan meer bepaald over dit artikel 4.1.8., eerste lid, 4°.

Artikel 4.1.8 stipuleert:

“Artikel 4.1.8

De bepalingen van deze onderafdeling zijn van toepassing op:

- 1° verkavelingen van ten minste tien loten bestemd voor woningbouw, of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare, ongeacht het aantal loten;
- 2° groepswoningbouwprojecten waarbij ten minste tien woongelegenheden ontwikkeld worden;
- 3° de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen waarbij ten minste vijftig appartementen gecreëerd worden;
- 4° verkavelingen, groepswoningbouwprojecten en projecten voor de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen die niet voldoen aan de voorwaarden, vermeld in 1°, 2° of 3°, en waarvoor een verkavelingsvergunning of een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd door een verkavelaar of een bouwheer wiens project aansluit op andere, door dezelfde verkavelaar of bouwheer te ontwikkelen gronden, die samen met de gronden waarop de aanvraag betrekking heeft, een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

In elk van de verkavelingsprojecten en bouwprojecten, vermeld in het eerste lid, wordt een sociaal woonaanbod verwezenlijkt dat gelijk is aan:

- 1° ten minste twintig en ten hoogste veertig procent van het aantal te verwezenlijken woningen en/of kavels, indien de gronden eigendom zijn van Vlaamse besturen of Vlaamse semipublieke rechtspersonen;
- 2° ten minste tien en ten hoogste twintig procent van het aantal te verwezenlijken woningen en/of kavels, indien de gronden eigendom zijn van overige natuurlijke of rechtspersonen.

Vanaf de bekendmaking van een gemeentelijk bericht waaruit blijkt dat het bindend sociaal objectief, vermeld in artikel 4.1.2, verwezenlijkt is, kan het gemeentelijk reglement Sociaal Wonen, vermeld in

artikel 4.1.9, afzien van het opleggen van een percentage sociaal woonaanbod, of een percentage sociaal woonaanbod hanteren dat lager is dan de normering, vermeld in het tweede lid. Voormelde bekendmaking geschiedt op de wijze, vermeld in artikel 186 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005.”

1. In antwoord op schriftelijke vraag nr. 55 van 29 oktober 2009 van collega Valerie Taeldeman antwoordde de minister dat een sociale last moet worden opgelegd voor “kleinere projecten die aansluiten op een vorig project van dezelfde aanvrager en samen een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan”.

Stelt de minister zich op het standpunt dat deze voorwaarde dus enkel geldt indien er reeds voorafgaandelijk andere projecten werden gerealiseerd aansluitend op het nieuw aangevraagde project? Wijkt de minister hiermee niet af van de tekst van het decreet waar deze tekst het uitdrukkelijk heeft over aansluiten op “andere te ontwikkelen gronden”?

2. Het decreet verwijst naar andere, “door dezelfde verkavelaar of bouwheer” te ontwikkelen gronden. Het is echter niet altijd duidelijk wat er dient te worden verstaan onder “dezelfde verkavelaar of bouwheer”. Ik geef drie hypothesen als voorbeeld.

- a) Wat bijvoorbeeld indien twee bouwheren, die elk eigenaar zijn van 3.000m² grond, en wiens gronden palen aan elkaar, een gezamenlijke aanvraag indienen tot sloop van alle gebouwen op hun beider gronden en nadien elk afzonderlijk een aanvraag indienen tot het bekomen van een verkavelingsvergunning voor 7 loten voor woningbouw. In totaal worden bijgevolg op 6.000m² grond (i.e. meer dan een halve hectare) 14 woningen opgetrokken (i.e. meer dan 10 woningen). Dienen deze aanvragen te worden samengevoegd, en dus vallend onder toepassing van het grond- en pandendecreet? Of worden beide aanvragen afzonderlijk beschouwd, en dus niet vallend onder de toepassing van het grond- en pandendecreet?
- b) Wat bijvoorbeeld indien meer dan een halve hectare grond gesplitst wordt, waarvan één stuk verkocht wordt aan een dochtervennootschap van de oorspronkelijke vennootschap-eigenaar van de betrokken gronden? Worden de twee onderscheiden verkavelingsaanvragen of bouwprojecten dan alsnog samengevoegd in de beoordeling van de toepasbaarheid van het grond- en pandendecreet?
- c) Wat bijvoorbeeld indien voor een stuk grond van meer dan een halve hectare grond een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag wordt ingediend tot aanleg van een wegenis teneinde een achterliggend gebied te ontsluiten, waarna de wegenis wordt overgedragen aan de gemeente, waardoor de betrokken gronden minder dan een halve hectare grond beslaan. Is het grond- en pandendecreet dan nog van toepassing?

Welke besluiten en omzendbrieven zullen nog worden uitgevaardigd om duidelijkheid te creëren in de beoordeling van deze aanvragen? Wanneer verwacht de minister deze te kunnen publiceren?

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

ANTWOORD

op vraag nr. 328 van 25 MAART 2010

van **FILIP ANTHEUNIS**

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Wonen.

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie
Vergadering van 22/10/2009

Vraag om uitleg van de heer Filip Anthuenis tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het Fonds ter Reductie van de Globale Energiekost

De voorzitter : Het antwoord wordt gegeven door minister Lieten.

De heer Anthuenis heeft het woord.

De heer Filip Anthuenis : Energiebesparingen stimuleren is belangrijk voor de nieuwe Vlaamse Regering. Ik heb daarover ook een vraag, in verband met het Fonds ter Reductie van de Globale Energiekost (FRGE). In het Vlaamse regeerakkoord staat letterlijk: "Wij zorgen voor een gewestelijke waarborgregeling voor lokale entiteiten in het kader van het Fonds voor de Reductie van de Globale Energiekost, waardoor er overall in Vlaanderen goedkope of renteloze leningen voor energiebesparing ter beschikking kunnen worden gesteld. Op die manier prefinancieren we investeringen in energie-efficiëntie in afwachting van de recuperatie van de kosten door middel van premies en de fiscale aftrek." Ik heb begrepen dat het regeerakkoord wel gevolgd wordt door alle leden van de Vlaamse Regering. Waarvan akte.

Het voorzien van een gewestelijke waarborgregeling is een nobel streven en stelt zich tot doel om in goedkope financiering te voorzien voor energiesparende ingrepen in particuliere woningen. 10 percent van de leningen zou moeten worden aangegaan voor mensen die tot de zogenaamde kansengroepen behoren. Ook de sociale woningmaatschappijen kunnen op de leningen een beroep doen.

Mevrouw de minister, steden en gemeenten zitten te wachten op een snelle inwerkingtreding van die waarborgregeling. Kunt u een termijn plakken op het inwerkingtreden ervan? Is het logisch dat in eerste instantie de gemeenten het risico zullen moeten dragen, en hoe groot wordt dat risico geschat? Wat gebeurt er met de borgstellingen die ondertussen door de gemeenten verstrekt zouden zijn? Zullen deze later dan toch overgenomen worden door Vlaanderen?

Worden er voor de steden, gemeenten of OCMW's extra middelen voorzien om de operationele opvolging te organiseren? Dat gaat over de 'workload', zoals gemeentesecretarissen het noemen. U bent gewezen gemeentesecretaris, niet? De workload die gepaard gaat met de aanvragen mag niet worden onderschat.

De voorzitter : De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne : Ik heb een vraag over hetzelfde onderwerp ingediend, mijnheer de voorzitter. Ik heb begrepen dat u houdt aan de rustige vastheid van het reglement. Ik zal me dus aansluiten bij de vraagsteller. Het FRGE is een federaal initiatief waarin elk gewest zich ondertussen heeft ingeschreven. Het Vlaamse Gewest is ook vertegenwoordigd in de raad van bestuur van het FRGE.

Mevrouw de minister, kunt u een beeld geven van hoe de toepassing in Vlaanderen er op dit moment uit ziet? Is er de mogelijkheid dat steden en gemeenten zich laten erkennen als lokale entiteit, ofwel individueel ofwel intercommunaal in een bepaald verband? Hoe wordt het FRGE toegepast in Vlaanderen en zijn er nog blinde vlekken?

De gewestwaarborg is belangrijk om het systeem operationeel te maken. Hoe hoog wordt de kans geschat dat de waarborg zal moeten worden aangesproken en in welke mate? Welk risico loopt Vlaanderen?

FRGE is een moeilijke term. Het zal belangrijk zijn om hierover te communiceren aan de potentiële doelgroep. Die doelgroep is hoe dan ook moeilijk te bereiken. De OCMW's zijn een goed kanaal. Zal Vlaanderen naast de ondersteuning van de lokale entiteiten en besturen ook initiatieven nemen om het FRGE te promoten?

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens : FRGE is inderdaad een moeilijke naam. Eerst heette dat fonds het federaal Energiebesparingsfonds. Maar de Raad van State zei daarop dat energiebesparing een gewestelijke materie is. Daaraan hebben ze federaal een mouw gepast door de naam te veranderen in het Fonds ter Reductie van de Globale Energiekost.

Die waarborgregeling is inderdaad cruciaal. Nu hebben slechts een handvol gemeenten van de mogelijkheden van dat fonds gebruikgemaakt: Antwerpen, Gent, Oostende. Juist omdat de risico's zo groot zijn. Bij het niet tijdig terugbetalen van de middelen moeten de lokale besturen het verschil bijpassen aan het FRGE. Mevrouw de minister, laat alstublieft ook die waarborgregeling die nu al is afgesloten door de lokale besturen overnemen door de nieuwe gewestelijke waarborgregeling zodat de voorlopers niet gestraft worden.

De voorzitter : Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten : Om de Vlaamse waarborg te kunnen toekennen voor de leningen die de lokale entiteiten bij het FRGE aangaan, moet er een decretaal initiatief komen. Om de waarborgregeling te kunnen uitwerken, werd in het ontwerp van begroting 2010, dat binnenkort aan het Vlaams Parlement zal worden voorgelegd, een budget ingeschreven. De decretale verankering van de waarborg zal gebeuren in het Programmadecreet. De concrete uitvoering zal bij besluit van de Vlaamse Regering worden geregeld.

Op dit ogenblik dragen de gemeenten inderdaad voor 95 percent het risico op wanbetaling. De eerste 5 percent van de middelen die een lokale entiteit niet kan recupereren bij de ontleners, wordt door het FRGE zelf gedragen. De 95 percent garantie-eis die aan de gemeenten wordt opgelegd, is de voornaamste hinderpaal voor gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden om lokale entiteiten voor goedkope leningen voor energiebesparing op te richten. Hierdoor worden de middelen die voor deze leningen beschikbaar zijn via het FRGE onvoldoende benut. Met de Vlaamse garantieregeling wordt beoogd deze hinderpaal weg te nemen, waardoor in Vlaanderen meer lokale entiteiten actief kunnen worden en meer goedkope leningen voor energiebesparende werken kunnen worden uitgeschreven.

Uiteraard zullen er bepaalde voorwaarden worden opgenomen om ervoor te zorgen dat lokale entiteiten zorgvuldig te werk gaan bij het uitschrijven van energieleningen en die ook nauwgezet opvolgen bij eventuele betalingsmoeilijkheden. Bij de concrete formulering van deze voorwaarden zal erover worden gewaakt dat de interesse voor een kredietverlening van de lokale entiteiten aan de meest behoeftige mensen niet in gevaar komt.

Uit de praktijk in de bestaande lokale entiteiten blijkt nochtans dat de risico's op wanbetaling niet zo groot zijn als soms wordt gevreesd. Tot op heden is slechts in één dossier echt sprake geweest van wanbetaling, mogelijk is dit te wijten aan de voorzichtige kredietverlening door de lokale entiteiten.

Voor de lokale entiteiten die erom verzoeken, zal de overname van de waarborgstellingen door het Vlaamse Gewest worden onderzocht.

De lokale entiteiten zullen geen extra werkingsmiddelen vanuit de Vlaamse begroting ontvangen. Het FRGE voorziet zelf in werkingsmiddelen voor de lokale entiteiten die worden toegekend volgens formules die afhankelijk zijn van de aard en de hoeveelheid van de dossiers.

De voorzitter : De heer Antheunis heeft het woord.

De heer Filip Antheunis : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Er zal budget worden ingeschreven en veel zal natuurlijk afhangen van de grootte van dat budget. Ik kan me indenken dat u daarover nog niets kunt zeggen, wellicht werd er al een ontwerpbedrag geschetst en zullen we daarover over enkele weken meer duidelijkheid hebben. Ik stel dus voor om hier over een aantal weken nog eens op terug te komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

Vraag nr. 325
van 21 februari 2013
van **FILIP ANTHUENIS**

Kerkgebouwen - Herbestemming

De minister stelde in een omzendbrief aan de schepencolleges, de centrale kerkbesturen en de kerkfabrieken dat Vlaanderen voor de uitdaging staat om de toekomst van het religieus patrimonium veilig te stellen, met respect voor de historisch gegroeide werkelijkheid, maar ook met veel creativiteit en verantwoordelijkheidszin.

De toenemende ontkerkelijking, ook in Vlaanderen, maakt die uitdaging des te groter. Het evenwicht tussen het aanbod van parochiekerken en het gebruik ervan is daardoor verstoord. Een aantal parochiekerken wordt steeds minder of zelfs helemaal niet meer gebruikt voor de eredienst.

1. Hoeveel kerken zijn er in Vlaanderen?
2. Hoeveel van die kerken zijn momenteel beschermd?

GEERT BOURGEOIS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN,
BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, TOERISME EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 325 van 21 februari 2013

van **FILIPANTHUEENIS**

Ik verwijs naar mijn conceptnota “Een toekomst voor de Vlaamse parochiekerk”, besproken in de commissie Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering en Toerisme in januari 2012 (stuk 1300 (2011-2012) nr.2) waar de gevraagde gegevens zijn vermeld.

FREYA VAN DEN BOSSCHE

VLAAMS MINISTER VAN ENERGIE, WONEN, STEDEN EN SOCIALE ECONOMIE

Vraag nr. 60
van 11 december 2009
van **FILIP ANTHUENIS**

Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen - Rol

De Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen (VVH) is een koepel- en belangenvereniging van de Vlaamse socialehuisvestingsmaatschappijen in de huursector. Blijkbaar zijn de meeste lokale huisvestingsmaatschappijen lid van deze vereniging.

Sinds enkele jaren werd het lidgeld voor de VVH fel opgetrokken en betaalt een relatief kleine maatschappij al vlug enkele duizenden euro's per jaar.

1. Kent de minister het totaalbedrag aan lidgeld dat jaarlijks aan de VVH wordt uitbetaald?
2. Oefent de Inspectie RWO (Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed) die toezicht heeft op de lokale maatschappijen ook controle uit op de besteding van dit geld?
3. Bestaat niet het gevaar dat naast de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen die de lokale maatschappijen bijstaat en begeleidt, er in hun werking een parallelle vereniging gaat functioneren?
4. Rijmt die evolutie nog met de principes van BBB (Beter Bestuurlijk Beleid) en kunnen deze doorstorting van geld nog als in harmonie met de regelgeving van behoorlijk bestuur worden beschouwd?

ANTWOORD

op vraag nr. 60 van 11 DECEMBER 2009

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Om de impact van de verhoging van de lidgelden voor de sociale huisvestingsmaatschappijen met kennis van zaken te kunnen inschatten en beoordelen deed het agentschap Inspectie onderzoek naar de bedragen die door de vennootschappen aan de VVH werden betaald voor de dienstjaren 2007 en 2008. Uit de resultaten van die bevraging en uit een schrijven van 11 juli 2008 van de VVH aan mijn voorganger, bleek dat de lidgelden voor 2007 en 2008 164.917,00 euro, resp. 315.888,85 euro bedroegen. Een sociale huisvestingsmaatschappij is vrij om al dan niet toe te treden tot de VVH en kan dit lidmaatschap te allen tijde opzeggen.
2. Aangezien het agentschap Inspectie RWO geen toezichtsbevoegdheid heeft ten aanzien van de VVH kan zij geen controle uitoefenen op de besteding van de ontvangen lidgelden. Sociale huisvestingsmaatschappijen hebben ontegensprekelijk het recht zich te verenigen ter behartiging en verdediging van hun gemeenschappelijke belangen. Dit kan evenwel niet los gezien worden van hun maatschappelijke opdracht en het feit dat hun activiteiten en werking worden gefinancierd met gemeenschapsgelden en huurinkomsten. Bij schrijven van 16 april 2008 deelde het agentschap Inspectie RWO mijn voorganger de bezorgdheid mee dat deze additionele uitgaven verhaald zouden worden via de huurinkomsten en dat de toezichthouders bijgevolg tegen beslissingen van sociale huisvestingsmaatschappijen tot het substantieel optrekken van hun bijdrage met betrekking tot het lidmaatschap van de VVH bezwaren zouden formuleren en overgaan tot schorsing en vernietiging.
- 3-4. Bij de inwerkingtreding van BBB werden op het niveau van de Vlaamse overheid een aantal taken herschikt waarbij door de wetgever de opdrachten van de verschillende actoren in het beleidsdomein duidelijk werden vastgelegd via een afbakening van de bevoegdheden met een scheiding tussen dienstverlening en controle. De beleidsondersteunende taken werden toevertrouwd aan het departement RWO. Alle uitvoerende taken van de drie beleidsvelden werden ondergebracht in vier IVA's, waaronder Inspectie RWO voor het handhavingsbeleid en het toezicht op de woonactoren, en één EVA, met name de VMSW. Een van de kerntaken van de VMSW, met name zich profileren als kennis- en dienstencentrum voor de kwaliteitsvolle en kostenefficiënte uitvoering van het Vlaamse sociale woonbeleid, is ondermeer gebaseerd op haar strategische relatie met de sociale huisvestingsmaatschappijen. Daarbij stelt de VMSW zich op als deskundige partner die structureel overleg pleegt met de betrokken sociale woonactoren en hun verenigingen, zoals onder meer de VVH.

De VVH daarentegen, is een belangenvereniging voor de sociale huisvestingsmaatschappijen. Er wordt regelmatig overleg gepleegd met de VVH, bij voorbeeld bij de invoering van nieuwe regelgeving, waarbij rekening wordt gehouden met de vragen en bemerkingen die op die manier vanuit het werkveld worden geformuleerd. Sinds kort is de VVH ook erkend als representatieve werkgeversorganisatie in het kader van het sociaal overleg binnen de paritaire comités. Dit belet de VMSW niet om het door de Vlaamse Regering en de Vlaamse minister bevoegd inzake wonen uitgestippelde sociale woonbeleid loyaal uit te voeren. Er is dus geen sprake van een parallelle vereniging.

PHILIPPE MUYTERS

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

Vraag nr. 601
van 16 september 2010
van **FILIP ANTHUENIS**

Successierechten - Inning en controle door de federale belastingadministratie

Het successierecht is een Vlaamse gewestbelasting op erfenissen. De belasting is verschuldigd op de waarde van alle goederen die uit de nalatenschap van een rijksinwoner worden verkregen, ná aftrek van de begrafeniskosten en gebeurlijke schulden.

De wetgeving i.v.m. de successierechten ligt vervat in het 'Wetboek der Successierechten' en is een bevoegdheid van de gewesten. Sinds 1 januari 2002 heeft het Vlaamse Gewest de bevoegdheid om wijzigingen aan te brengen aan de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen en verminderingen. De successierechten worden wel nog steeds geïnd door de federale belastingadministratie.

Bij betwisting controleert de administratie van de FOD Financiën de aangiften.

1. Heeft Vlaanderen de garantie dat dergelijke controles binnen aanvaardbare termijnen gebeuren en heeft Vlaanderen impact op de manier waarop een dergelijke administratieve procedure verloopt ?
2. Worden er desgevallend – indien nodig - acties ondernomen om de procedures vlotter en correcter te laten verlopen ?
3. Heeft de minister weet van klachten hieromtrent ?
4. Bij een tekortschatting inzake nalatenschap wordt gedurende de hele periode dat het dossier wordt onderzocht een intrest van 7 procent aangerekend. Is deze intrest marktconform ?

ANTWOORD

op vraag nr. 601 van 16 SEPTEMBER 2010

van **FILIP ANTHUENIS**

---

1. Het is de federale overheid die voor de 3 gewesten “de dienst” (inning, controle, ...) van de successierechten verzorgt (zoals vermeld in de Bijzondere Financieringswet). Door die bevoegdheidsverdeling in de Bijzondere Financieringswet blijft ook het toezicht op de administratieve procedure een bevoegdheid van de federale overheid.
2. Aangezien de dienst van de belasting tot op heden nog steeds wordt verzekerd door de federale Staat, zal het Vlaamse gewest overleg plegen met de FOD Financiën om te kijken waar de knelpunten liggen.
3. Ik heb geen weet van klachten met betrekking tot de controle van de aangifte van nalatenschap. Zoals reeds gesteld is deze controle geen Vlaamse bevoegdheid. De “Vlaamse” klachtendienst financiën behandelt enkel klachten met betrekking tot de werking van de administratie van het Vlaams Ministerie van Financiën en Begroting. Voor klachten omtrent de dienst (controle) van de successierechten kan de burger zich wenden tot het plaatselijk ontvangkantoor (dit is het kantoor waar de aangifte van nalatenschap moet worden ingediend). Er is ook een mogelijkheid om bezwaar in te dienen bij de gewestelijke directeur. Bovendien kan de burger met een klacht over een administratie binnen de federale overheidsdienst Financiën terecht bij de federale ombudsman. Tot slot kan de burger zich wenden tot de Fiscale Bemiddelingsdienst. Deze dienst werd opgericht bij Wet van 25 april 2007 (*B.S.* 8 mei 2007). Sinds 1 februari 2010 is de dienst operationeel; bij Koninklijk Besluit van 7 december 2009 werden de personeelsleden aangesteld.
4. De wettelijke rentevoet in fiscale zaken wordt op 7 percent bepaald voor zover er niet uitdrukkelijk in de fiscale bepalingen van wordt afgeweken.

Vanuit het oogpunt van transparantie en rechtszekerheid is het aangewezen om een vast intrestpercentage te hanteren (i.p.v. een marktconforme rentevoet na te streven). Afbetalingsplannen lopen vaak over meerdere jaren, een verschillende rentevoet hanteren zou de eenvoud en voorspelbaarheid zeker niet ten goede komen.